

1

1981

živá!
SLOVA

**SLOVO PÁNĚ
ZŮSTÁVÁ
NA VĚKY**

1. Pt. 1, 25.

ZAMYSLENIE

Nie je to dávno, čo sme ukončili rok 1930. Uplynulo 365 dní. Vieme, že práve 365 rokov žil na tejto zemi Enoch a chodil stále s Bohom (1M 5). Chodili sme aj my v uplynulom roku 365 dní s Bohom? Ale nielen to: chodili sme **stále s Bohom?** Hoci máme väčšie poznanie ako Enoch, sotva o niektorom z nás by mohlo byť napísané: „X. Y. chodil 365 dní roku 1980 stále s Bohom“.

V čom bolo tajomstvo Enochovej „stálosti“? Duch svätý nám toto tajomstvo odkrýva: **vo vieri** (Žd 11:5). Viera je väčšia ako známost: prenáša hory strachu a obáv, uhasí oheň zloby a utrpenia, nevšíma si pôžitkov a radovánok sveta, díva sa na odplatu v nebesiach. Vierou stojíme, hýbame sa i trváme na rozbúrených vodách sveta. Viera má veľkú odplatu.

Enoch nemal „na ružiach ustlané“. Tristo rokov sa mu zväčšovala rodina o synov a dcéry (1M 5:22). Mal veľké starosti o pokrm a odev tak početnej rodiny a ani podmienky nemal k tomu také, aké máme dnes my. A predsa Bohom zverenú úlohu vyplnil. Mohol povedať podobne ako Jozua: „Ja a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi“. Uprostred sveta, ktorého hriechy sahali až k nebu, zostal verným. Ukázalo sa to na jeho potomstve, prvorodenom Matuzalémovi, vnukovi Lámechovi a pravnukovi Noachovi, ktorí po stáročia verili živému Bohu a ctili Ho. A Pán Boh požehnal Enochov dom a jeho rod, pretože Enoch bol rozhodnutý ustačiť chodiť s Bohom. Bez Božieho požehnania by to nebol dokázal.

Aj nám to má na počiatku tohto roku niečo povedať. Ak bude naše chodenie „stálejsie“, môžeme v našom živote ešte mnogo napraviť. Pán nám odkázal: „Bdej a upevňuj i všetko ostatné, čo ide zomrieť“ (Zj 3:2)!

„A nebolo ho, lebo ho vzal Boh“ (1M 5:24). To bol nádherný koniec života. Chodíme v nádeji, že aj nás Pán vezme, možno už v tomto roku. Nebudeme viacej v rodine, na pracovisku, v zhromaždení Božieho ľudu. Nebudeme medzi živými. Napíše, alebo povie sa o nás: „...lebo ho vzal Boh“? Ak chodíme **verne a stále** s naším Pánom, ak bojujeme dobrý boj, znášame krivdy, utrpenia a pohanu pre Jeho meno, potom bude aj o nás platiť: „Blahoslavení, ktorí zomierajú v Pánu“ (Zj 14:13).

Toto nemá byť pohrabenou rečou, ale povzbudením k lepšej vernosti a stálosti v chodení s našim Pánom.

M. O.

— ◇ —

Jak se Ti vede, zeptal sa jistý věřící bratr druhého, když se po delším čase potkali.

„Ale víš — tak, jak si to zasluzuji.“

„To jsi na tom špatně, můj milý bratře, protože žádný člověk nemůže mít před Pánem zásluhy.“

edu

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústředním cirkevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávník 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p. Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

ZŮSTÁVALI NA MODLITBÁCH

Presto, že nemáme v Bibli — Slově Božím žádné pojednání o tom, co je to modlitba, máme mnoho příkladů, jak se mnozí mužové a ženy Boží modlivali. Nejvzácnější příklad máme v samém našem Pánu Ježíši. Známe tedy náplň nebo-li obsah této modliteb. Biblický slovník říká, že modlitba je nejrozšířenější způsob a výraz duchovního života ve styku člověka s Bohem, výraz osobní důvěry ze strany závislé, omezené nedokonalé bytosti lidské — k dokonalé, absolutní, spravedlivé, dobrrotivé a svaté bytosti Boží, uvědomení toho, že jest možné osobní obecenství s Bohem, které člověka pokrajuje i povznáší, vnitřně obohacuje a vyzbrojuje k životu výry a činu. Je to měřítko duchovního života. Může být osobní v soukromí nebo společná v obecenství, prosebná nebo děkovná a velebíci, žehnající nebo přímluvná atd.

Z osobních a vlastních zkušeností jsou to nejvzácnější chvíle, kdy dobýváme vítězství nad sebou, lidskými dušemi, nabýváme zmocnění k dalšímu životu, utvrzujeme jednotu a jednomyslnost Božího lidu — voláme k našemu Bohu. V tomto obecenství bychom neměli nikdy chybět. Zkušenosť však svědčí o pravém opaku. Příklady táhnou. Mladí se řídí podle starších. Snad se modlíš v pokojku za zavřenými dveřmi — i to je potřebné. Zde můžeš strávit neomezený čas. Pro společné modlitebné chvíle si však připomeňme několik důležitých rad:

1. Nemodli se příliš dlouho. Jsou zde i jiní, dlouhé modlitby patří do tvé „komárky“.

2. Modli se za konkrétní věci, modlitba má mit svůj obsah. Předem si ujasni, zač chceš prosit nebo děkovat. Neopakuj v modlitbě stále Boží jméno, jméno Pána Ježíše. Když se nemáš zač modlit, přestaň!

3. Nemodli se tiše, tak, že ti není rozumět. Je to zkouška trpělivosti pro ostatní, je to uspávající. Pamatuj, že s tebou se v duchu modlí i ostatní, což potvrzuji souhlasem „Amen!“

4. Nemodli se zase příliš hlubce. Pán Bůh nespí, ani nedřímá, není ho zapotřebí probouzeti zvyšováním hlasu.

5. Neměj zvyk se nemodlit, ale dej přítom možnost, aby se pomodlili jiní. I na to pamatuj! Nemodli se vždycky jen jako první. Modli se také i tehdy, když se modlit nedovedeš. Pán tě chce slyšet. On nepočítá slova, ani jejich krásu, ale hodnotu a stav tvého srdce. Otevřeř před Pánem své srdce, nejen ústa. Bud' vždy se všemi smířen a měj své věci v pořádku.

5. V modlitbě se neopakuj nebo neopakuj jiné, zač se již někdo modlil, prosil nebo děkoval, pokud ti to Duch Boží nepoloží zvlášť naléhavě znovu na srdce.

6. Nepotvrzuj příliš hlasitě, nýbrž v duchu či septem souhlas s modlitbou druhého svým „ano, Pane, díky, prosím, tak jest, halelujah“, atd. Kde je mnoho kříku, tam je, zpravidla mnoho „těla“, ale málo „Ducha“. „Kolečko, které vrže, potřebuje olej.“

7. V modlitbě nenaříkej, nekritizuj, nekaž, nevysvětluj, nepoučuj a nepřesvědčuj, modli se v duchu a v pravdě, v lásce a upřímnosti. Nemodli se k Duchu svatému, ale v Duchu svatém! Dej prostor Duchu sv., aby mohl působil a vést tvou mysl.

8. Modli se opravdově a s vírou k Otci ve jménu Pána Ježíše. (Ve způsobu Jeho myšlení, čítění a snažení, v Jeho Duchu, s odvoláním na Něho a Jeho oslavěni.) Nauč se modlit bez přestání, ať jsi kdekoliv a konáš cokoli.

Všichni nemůžeme sloužit Božím Slovem, být staršími, učiteli nebo pastýři, ale všichni se můžeme modlit. Právě tak i ženy, sestry mají v Božím Slově návod, za jakých podmínek a kdy se mají zúčastňovat společných modliteb církve. Modlitba má nesmírnou moc a má veliké zaslisení. Méně prosme a více děkujme! „Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterou by koli prosili, stane se jim od Otce mého nebeského“ (Mt 18:19). „Mnohot může modlitba spravedlivého opravdová“ (Jk 5:16). -Sl

BLAHOSLAVENSTVÍ

Blahosladení je zvláštní slovo, které známe z bible Kralické. V některých novějších překladech Písma bylo slovo blahosladený nahrazeno slovem blažený, ale zdá se mi, že tento překlad plně nevystihuje význam tohoto pojmu, který je mnohem hlubší. Původní kralický překlad považují zde za výstižnější. Ti, které Pán Ježíš označuje za blahosladené, mají obdržet mnohem více než „jen“ blaženosť, ne jím zaslíbená i sláva zcela zvláštního druhu. Blaženosť se týká nitra, sláva vnějšího hodnocení člověka. Na tomto světě ve skutečnosti neexistuje podobné spojení blaženosť a slávy. Ti slavní většinou nejsou blažení a naopak. Také to, co je zdrojem zemské slávy, nepůsobí zároveň blaženosť.

Podívejme se nyní na blahosladenství, jak je máme zaznamenána v Mt 5:3-11, na jejich vzájemnou návaznost a souvislost.

1. Blahosladení chudi duchem (=v duchu)

Ti, kteří jsou si vědomi vlastní býdy, svého skutečného stavu před Bohem (příklad: publikán v chrámu). Zaslíbení: Jejich jest království nebeské. Bez poznání vlastního stavu není zde předpoklad změny. Kdo se cítí „bohatým“, pro toho není určeno ono podivuhodné bohatství, kterým je Bůh sám.

2. Blahosladení lkajici (plačici)

Příčiny zármutku mohou být různé, ne každý plačící a zarmoucený si může přivlastnit vzpomínánek zaslíbení – potěšení budou (srovnej 2K 7:10). Bůh má na myslí zármutek s pozitivním zaměřením, který člověka mobiližuje, zároveň mu však ponechává právo na průchod přirozeného lidského citu (slzy). Bůh nechce z nás mít necítící „roboty“. Ať už je tedy přičinou zármutku zkouška nebo poznání vlastního hříchu – je zde Boží zaslíbení nápravy.

Jen člověk „chudý duchem“, malý ve svých vlastních očích má potřebnou pokoru, aby vyznal, že potřebuje pomoc z Boží strany. Slzy jsou i známkou bezmocnosti. (Příklad: Marie Magdalena u hrobu Pána Ježíše.)

3. Blahosladení tiši

= schopní se ovládat, nepovažovat sebe za střed vesmíru, neprosazovat jen sebe a své vlastní zájmy a představy.

Teprve člověk postavený do zkoušky bolesti (ať již těla nebo duše), může osvědčit tichost (Mojžíš – nejtišší člověk na zemi). Až když se ten „plačící“ ztíší před Bohem – ne ve stavu tupé rezignace, ale důvěrného očekávání na Boží svrchované řešení jeho situace – může obdržet závdavek onoho „dědictví na zemi“.

Pri našom obrátení sme pod golgatským križom zložili z plieč to najťažšie bremeno hriechov a vin. Ako sme si len slobodne vydýchli!

Ani sme si však neuvedomili, že sme sa postupne obtiažili novými menšími či väčšími bremenami. Už deti sa popri škole a hrách zamestnali dobre minenými venovaniami jazykom, spevu, hudbe, športom, rôznym záujmovým krúžkom a odchádzajú späť maximálne unavené.

BREMENA

Mladenci a devy si povýberali partnerov pre spoločný život, s ktorimi si rozumejú iba v nepodstatných veciach. V čase najväčzej produktivity pracujeme aj po pracovnej dobe, aby bolo viac stále nepoštačujúcich „zeleňých“. Venujeme sa domácim prácam a prácam v záhradách, ktoré d'aleko presahujú rámcem normálum. Skúsení kresťania sa zaťažili bremenami rôznych cudzích učení, ktoré sa im odrazu pozdali ako tie „najlepšie“. Mnohi aj v čase zaslúženého odpočinku sa zamestnali aj na viac ako plný úvazok, len aby deti mali ešte viac, hoci už dávno nevedia, čo je to spokojnosť s pokromom a odevom, ako to radi Pismo. Večery a svät-

ky nám často vypĺňajú programy TV... Bremená. Boli známe už v prvom storočí, keď apoštol Pavel níše veriacim zo Židov: Zložte každé bremeno a ľahko obklúčujúci hriech.

Nechceme, aby to bolo zle pochopené. Všetci malí, mladí, starší i ti najstaršia kresťania chceme pracovať, vzdelaťa sa i naberať nových sil. Ale chceme sa zároveň zamyslieť, či pod zbytočne naloženou nošou starostí a problémom neklesáme na ceste hore, či vôbec vládzeme iš po ceste svedectiev, či sa radujeme a cítime sa ešte vôbec slobodní. Skontrolujme naše plecia, ramená, bedrá, srdcia i svedomia a ak cítime zbytočnú tiaž bremena, vráťme sa tam, kde kedysi – pod golgatský križ! Zložme ich tam, aby sme mohli pohehnúť k cieľu, ktorý je už už na dohl'ad.

-jk

OČI HOSPODINOVY

Co dělá nás milý Bůh?
Ve 2Pa 16:9 čteme:

„Neboť oči Hospodinovy obzírají celou zemi, takže se mohou vzchopit, jejichž srdce je celé při něm.“

Pán Bůh vidí celou Zemí, ohromné lidské mrazeniště, miliardy lidí v denním shonu. Lidskou slávu i býdu, radosti i bolesti – a těch je nesmírně mnoho. On vidí do srdci a je připraven pomocí, zasáhnout, kde je třeba, změnit každou, i beznadějnou situaci. Komu? Těm, „jejichž srdce je celé při něm“, kteří

4. Blahoslaveni, kteří lačněji a žízněji po spravedlnosti = Ti, pro které je spravedlnost zcela neodmyslitelnou životní potřebou (tak jako pokrm a nápoj).

Jen tichý člověk dokáže poznat a pochopit, že skutečnou spravedlnost může zajistit jedině Bůh. Člověk naplněný pocitem vzdoru a soběstačnosti je přesvědčen, že má ve svých rukách dostatečné prostředky, aby spravedlnost zajistil. Nechápe, že on sám v sobě spravedlnost postrádá, a proto ve snaze zajistit spravedlnosti „průchod“ dopustí se sám bezpráví na jiných. Toto je ten známý začarováný kruh věčných válek a revolucí (příklad: Davidovo setkání s Abigail).

Bůh chce především nasytit lidskou touhu po spravedlnosti každého jednotlivého člověka před Ním – skrze krev Pána Ježíše Krista. Tepřve tak se otevírají dveře pro spravedlnost na zemi. Neospravedlněný hříšník nemůže sít spravedlnost.

5. Blahosladení milosrdni

Clověk toužící po spravedlnosti poznává, že spravedlnost dovedená do konečných důsledků dává milost a čini milosrdenství. Takto se v člověku rodí smysl pro milosrdenství k bližním, stejně tak i skrze již vzpomenuté vlastní zkoušky („pláč“) a tichost právě při těch „chudých duchem“. Milosrdenství předpokládá citlivé srdce otevřené pro potřeby druhých. (Příklad: Setkání Eliezera s Rebekou.)

6. Blahosladení čistého srdce

Čisté srdce může stvořit jedině Bůh (Ž 51:22), člověku upřímně toužícímu po Boží spravedlnosti, tím, že se k němu skloní ve své milosti.

„Milosti spasení jste... jsouce stvořeni k skutkům dobrým, abyste v nich chodili“ (Ef 2:8-10). Náš život má být svědectvím toho, co jsme obdrželi. Prokazujeli věřící člověk milosrdenství, je tomu tak proto, že sám okusil milosrdenství Boží a dává tak průchod Boží lásce. Jen takový křesťan uchová své srdce čisté a je schopný vidět Boha ve všech okolnostech svého života. Boha spatřujeme srdcem, a když s naším srdcem něco není v pořádku, je náš pohled zastřen. (Příklad: Učedníci jdoucí do Emaus.)

7. Blahosladení pokojni = působící pokoj (šířící pokoj)

Jen ten, kdo vidi Boha, je naplněn pokojem a může tento pokoj i kolem sebe šířit. Nikdo kromě Boha nemůže uvést do tohoto pravého pokoje (stavu srdce), proto je Boží pokoj známkou Božích synů (příklad: Izák u studnice).

8. Blahosladení, kteří protivenství trpí pro spravedlnost

Bez „chudoby duchem“, citlivosti srdce, tichosti, touhy po spravedlnosti, pohledu na Boha a především bez toho Bohem působeného vnitřního pokoje nikdo z lidí by nevzal na sebe úděl protivenství pro spravedlnost (pronásledování).

9. Blahoslavění budete, když vám zlořečíti budou... ihouce pro mne.

Tím méně by člověk na sebe vzal lživé osočování a vystupňovanou nenávist Božích nepřátel.

Osmé blahoslavění znovu hovoří o účasti na Božím království (jako blah. prvé), ukazuje cíl toho, co se při „chudých v duchu“ počiná. Deváté blahoslavění hoří o veliké odplatě v nebesích – o účasti na Boží slávě spolu s Pánem Ježíšem, která je nám zaslíbená.

Tam, kde nám Boží Slovo hovoří o budoucí slávě spolu s Pánem, dává ji do „úzké souvislosti s účastí na utrpení s Ním a pro Něj. Je to utrpení, které nemá v našem životě jen účel „výchovný“, ale je to plně pro oslavu Boží (příklad: smrt Štěpána).

Deváté blahoslavění je tedy vrcholem, který „vyrůstí“ z předcházejících Božích rad člověku, jak žít, aby se jeho život stal plným a bohatým, tím co půjde spolu s ním do věčnosti. Kéž bychom se dali vždy Duchem Božím vést, aby se tato vzácná zaslíbení mohla při nás též v plném rozsahu naplnit.

-jr-

**Boh nepočítá naše modlitby, On ich váží
Ked' Pán Boh odpúšťa, tak aj zabúda.**

V istom prenajatom dome žila chudobná veriaca vdova so svojim malým synom. Z posledných úspor stihla ešte vyrovnať nájomné a zariadiť pohreb manželovi. Po nejakom čase však prišla upomienka, aby si nájomné vyrovnala. Kedže potvrdenka sa stratila a nebolo ako zaplatené nájomné dokázať, prišla ďalšia upomienka s výstrahou, že ak do určitej doby nezaplatí, bude vystahovaná. Neostalo nič iné, ako sa za túto veľmi vážnu vec modlit. V deň, keď už malo príst k vystahoaniu, pletel do izby motýl. Chlapcoví sa veľmi zapáčil a chcel si ho chytíť pre svoju zbierku. V tom však motýl spadol za tažkú skriňu a bolo po radosti. Lenže chlapček chcel mať krásneho motýla za každú cenu a tak matka poprosila susedov, aby im pomohli odtahnúť tažký kus nábytku. Ked sa im to po veľkej námahe podarilo, za skriňou okrem motýla ležal kúsok papiera — stratená potvrdenka. Vdova sa hodila na kolena a dakravala Pánu Bohu za predinu záchrany, o ktorú sa postaral motýl...

jsou upřímní, toužíci, volající k Němu, kteří o to stojí.

Mnozí volají až na poslední chvíli: Bože, vyslyš, pomoz, vytrhní, dokáz svou moc! A potom Ho zase nepotřebují, už si sami stačí, poradí si i bez Něho. Ti jsou upřímní, kteří touží po Bohu nejen ve chvílicích úzkosti, ale každý den. Pak mohou stále prožívat důkazy Jeho moci a vydávat o nich svědectví. Hle, jak velkého Boha máme! Jak pozorného, blízkého, ochotného, připraveného!

Jak je to s námi? Víme, že se dívá na nás? Je naše srdce cele při Něm? Jestliže ne, zkuseme to, zvolejme: Zde jsem Pane, Tvé oči mne přece nemohou přehlédnout. K Tobě se cele upíram, otvřám Tvé moči, hlásím do Tvé služby. Pomohls Jobovi, nepřehlédlis Bartimea, zachránilis Marnotratného, lotra i žalářníka, tisíce dalších. Jak jsi veľký Hospodine, Spasiteli můj! Tobě se klaním, děkuji Ti za Tvé oči, všechnu pomoc, za srdce plné Lásky."

-lm

Druhý príbeh sa stal v úplne inej krajine. Nočnou tmou sa veľkou rýchlosťou rátil medzinárodný rýchlik. Zrázu rušňovodič zbadal, ako mu akási postava na koľajničiach máva rukami na znamenie, aby zastavil. Nebol si však celkom istý a tak pokračoval v jazde. Tajomný tieň postavy opäť mával: — Zastavte! Poslúchol, vlak sa zastavil a rušňovodič sa šiel pozrieť pred lokomotívou. S hrôzou zistil, že stojí tesne pred tažko poškodenými koľajnicami po živelnej pohrone. Ešte kúsok a mohlo prísť k veľkej tragédií. Po záhadnej postave však nebolo ani stopy. Keď si rušňovodič lepšie všimol reflektory, zistil, že na jednom z nich bol zachytený motýl, ktorý vytváral tieň mávajúcej postavy a vlastne zachránil mnoho ľudí v rýchliku, kde bolo aj niekoľko veriacich kresťanov, od záhuby. A tak isto sa nienlen oni, ale aj mnohí za ich cestu modlili...

Takýchto a podobných príbehov piše život na stovky. Možno niektorí povedia — je to náhoda. Ale v živote kresťana sa náhody podstatne strácajú úmerne až odosielaným prosbám k Božiemu trónu. Sú to niekedy malé veci, trebárs motýle, ktoré prinášajú odpoveď. Aj v tom sa prejavuje Božia veľkosť a jedinečnosť, že často dáva odpovede na veľké veci v zdánlivých maličkostach. Nepodceňujme žiadnu životnú situáciu a predkladajme všetky problémy nášmu Bohu, ako dieťa otcovi. On vie riešenie každého, prípadu a neopustí svojich za žiadnych okolností. Ak sa vám zdá, že práve ten vás prípad je neriešiteľný, spomeňte si na príbehy s motýľmi a verte, že aj pre vás Pán prichystal odpoveď, práve tú najlepšiu.

Zrátaj dary, čo ti požehnal
a v srdci ti musí zaznieť pieseň chváli

-jk

ELIÁŠ

Prorok Eliáš strími ako vrch v Gileáde nad všetkými ostatnými prorokmi. Je veľkosť pri ňom, v ktorej akoby bol osamelý. Je tajomstvo a akási nezemskosť pri Eliášovi iba jemu vlastná. Je tu nepredvídatelné sopky i vulkanická sila, v ktorej Eliáš prichádza k nám a zase sa stráca. Voláme ho Eliáš Tišenský, ale to je všetko, čo vieme. Je bez otca a matky. Tak, ako nikdy neumrel, akoby sa ani nikdy neboli narodili. Prišiel od Boha a odišiel k Bohu. Jeho meno, Môj-Boh-je-Hospodin, to ešte zvýrazňuje. Eliáš mal nebeské meno, ale mal, a to povedzme hned na začiatok, pozemskú nátuру. Bol to človek, skrz-naskrz podrobenný tým istým silám a slabostiam ako aj my. Vedel ho uniesť hnev, zmocňovala sa ho depresia, zahorel pri zvestovani slova Hospodinovho, rozhorlil sa srdcom, z ktorého zahrimevalo a blýskalo sa.

Clovek medzi nami, s človečou prirozenosťou, s hnevom i láskou, slnečným svitom i skľúčenosťou, s agóniou v modlitbe i víťaznou istotou, že jeho modlitba bude vždy vypočutá, taký človek medzi nami sa najväčším podobá na Eliáša. Taký človek má na sebe prehodený plášť Eliášov. Len, beda! Takého človeka niet medzi nami.

Nech sú dôvody akékoľvek, nie sú v tom, že by sa aj pri nás nenachodili väčšie. Všetci ich máme zdostatok, a ešte viac, ako vlny a vetry nami lomcuju... Aké hľbočiny sebalásky sa skrývajú v našich srdciach, keby sme níč iné nespomenuli! Áno, všetci máme žiadosti, ktoré by z nás mohli urobiť Eliáša či Achaba, vyzdvihnut nás k nebu alebo zvrhnúť do prieplasti. A naše žiadosti, aké ako len na nás pôsobia každého dňa! Celý rozdiel medzi Eliášom a Achabom bol v podriadení ich žiadostí. Eliáš bol človekom oveľa silnejších väčší než Achab kedykoľvek vo svojom živote, ibaže Eliáša jeho mocné väčšiny vynášali do neba, kým Achaba vláčili po ceste vedúcej do záhuby. Celý rozdiel medzi nimi bol v žiadostach ich srdca a v tom, ako sa tieto žiadosti stali nakoniec všetko stravujúcou väčšinou. Akým bol Eliáš väčšinovým zvestovateľom...

vateľom Slova! Alebo jeho modlitby! Modlil sa úsilne, ako čítame v našej slovenskej Biblie. Ako veľa úsilia by bolo treba vložiť do našich modlitieb! My sa modlíme, citujeme Písmo, opakujeme často vety, takže zhromaždenie niekedy vopred pozná našu modlitbu, robíme kázne v modlitbách... ale či sa naozaj modlíme? Biblia nezabúda na ľudí, ktorí vložili väsen do svojich modlitieb. Len si spomeňme na Jakuba v onej noci pri tom potoku. Aká búrka väsen niesla sa smerom k nebu po celú tú noc. Aká výchrica strachu, zúfalstva, lútostí, sebaobviňovania zo všetkého, čo bolo v srdci Jakobovom. Kde hľadať podobnú noc, noc takej väsnovej modlitby, aká bola táto? Ezau zápasil s divou zverou s celou väsnivostou, ale Jakob s anjelom. Kiežby sme se vedeli modliť ako Jakob a Eliás, vložiť do modlitieb celé svoje srdce, aby sme boli čoraz väčšimi odpútavaní od vecí tohto sveta a usmerňovaní do veľkého sveta v nás, nad nami a pred nami. Srdce začne horieť po nebeských veciach, väsen, ktoré tak prekážali v spolužití s bližnými budú stále väčšimi sputávané, zjemňované, až budeme ako deti v rukách Božích.

Ale Eliás neboli by pre nás takým veľkým poučením akým v skutočnosti je, keby bol vždycky Eliášom, so všetkými väsnami v každom čase horiacimi na modlitbe. Aby sa pred Bohom nechváilo žiadne telo, po tom všetkom, čo Eliás vykonal, vidíme ho na sklonku jeho dráhy takého slabého, skľúčeného, zahorknutého, nešťastného, akoby nikdy neboli vedeli, ako podriadiť a posvätiť svoje väsenie. Nie, to nie je nič divného, keď sedíme pod svojím jalovcom a voláme už dosť Pane, vezmi ma k sebe, nie som lepší od mojich otcov. Eliás stárnul. Cítil sa osamelý. Jeho práca sa mu zdala byť mŕtva. Všetci ľudia majú svoje depresie, zúfalstvo, sklamania a porážky. A tí, čo slúžia slovom, viac než ostatní. Čiastočne sami od seba, čiastočne z povahy ich práce, čiastočne zo smrteľnej opozície voči tejto ich práci zo strany sveta.... A tak sedíme, dosť už, Pane, vezmi ma. Ale v tom je naše svojvôľa. Ako oveľa lepšie sa zachoval Samuel, keď bol prepustený a jeho dielo zabudnuté. Ale aj Eliás sa vzchopil ku koncu svojich dní, keď opäť zahorel na svojich modlitbách ako tam stál pri Jordáne a očakával povel z neba. Lebo čo bol koč Izraelov pre Eliáša v ten deň, ak nie srdce Eliášovo prítomné už v nebi? A tie kone ohňivé, čo iné než väsenie Eliášove, všetky zapriahnuté v celej do neba smerujúcej sile, do nebeského voza? Jeho viera, jeho nebojácnosť, jeho nenávisť k zlému, jeho modlitebné úsilie, jeho oddanosť Izraelovi a Bohu. Tieto kone nebeského ohňa boli plné napäťia, ako stáli prešľapujúc pri Jordáne. A keď Hospodin bral k sebe Eliáša, všetky vyskočili a jedným mohutným skokom ho prenesli do neba. A nikto ho viac nevidel.

sprac. -mk

OŽIVENÍ VZPOMÍNEK

Dny a léta plynou z přípravy a pod pečlivým vedením našeho dobratívneho Pána. A tak, budeť to Jeho vôle, dožijeme se i dne 19. dubna 1981. To bude den 100. výročí narození našeho milého duchovního otce, bratra Františka Jana Křesiny.

Bude to zajisté prieležitosť, aby se jeho duchovní děti na něho rozpomenuly (Žd 13,7). Vime, že mu Pán dal mnohé vzácné dary, kterými v bázní Boží a s velkou odpovědností sloužil bližním. Když někdy s radostí sputával výsledek duchovní práce, zůstával vždy velice skromný u vědomí, že to je především projev Boží milosti (Ž 115,1).

Ve 2. čísle našeho časopisu rádi otiskneme i Vaše vzpomínky, které pošlete do redakce nejpozději do 10. března 1981. Tím přispějete ke společnému díkuvzdání Pánu za jeho zehnající milost a nesmírnou lásku projevovanou také prostřednictvím bratra F. J. Křesiny.

-vt

- ◆ **Tvůj hřich není problémem pro Boha, jestliže mu ho vyznáš**
- ◆ **Zklamání je pro nás velmi potřebné, jestliže pochází od Pána**

pohľad do knihy zjavenia

(3)

10. Pohľad na osláveného Pána (v. 13-16)

V prorockom pohľade je Pán Ježiš opisaný v Piesni Šalamúnovej ako Ženich, ktorý túžil po svojej neveste, cirkvi. Počas svojho pozemského života sa podobou a oblečením veľmi nelíšil od ostatných ľudí. Je zaujímavé, že apoštolovia nám nepisali, aký bol pohľad na Pána po jeho vzkriesení. Mária Magdalena viadiac ho myslela, že je zahrádnik, učenici na ceste do Emaus nevideli na ňom nič pozoruhodné, ani učenici loviači ryb na Tiberiadskom mori. Preto je veľmi dôležité, aby sme nášho drahého Pána videli už teraz tak, ako je opísaný v 1. kapitole Zjavenia. Takto sa mnohým Pán Ježiš zjavil.

Pán Ježiš sa predstavuje ako súdca.

- Dlhé rúcho – ako vtedy, keď učenikom umýval nohy (J 13).
- Zlatý pás – nemal ho okolo drieku ako rímsky cisár, ktorý sa ženie do boja, ale na prsiach ako víťaz. Dlhé rúcho a zlatý pás = symbol veľkňaza a kráľa. Zlaté je obrazom božskej spravodlivosti.

c) Vlasy biele ako vlna – jeho rozumnosť a múdrost je dokonalá (vid' Dn 7:9).

- Oči ako plameň ohňa – nič nemôže újsť jeho prenikavému zraku, pretože je vševedúci. Nielen všetko vidí, ale i všetko skúša: drevo a slama zhori, len zlato, striebro a drahé kamene zostanú (1K 3:13). Rozumieme, aký "oheň" to skúsi pred súdnou stolicou Kristovou?

e) Nohy podobné mosadzi – mosadz je obrazom spravodlivého súdu. Medený had na pústi, medený oltár v predstieni stánku zmluvy, medené umývadlo pre knázov – všetko malo slúžiť na očistenie. Rozzeravaná mosadz predstavuje, že Pán postupne, podľa poriadku všetko odsúdi a očistí, takže pred Bohom nepríde nič poškvrneného. Všetky naše nevyriešené veci, s ktorými by sme odišli k Pánovi, budú dokonale vyriešené a neprávosti očistené. Ale aké hrozné budú jeho súdy na zemi! Preto Boh je aj ohňom spaľujúcim (Žd 12:29).

- Hlas ako mohutné vody – je tak silný, že ho bude počuť celý svet (Ez 1:24, Dn 10:6).

g) Z úst vychádzal ostrý dvojsečný meč – ostrý meč je známym obrazom Božieho slova (Ef 6:17, Žd 4:12). On sám svojím slovom všetko posudzuje a súdi. Jeho slovo bude súdiť ľudí v posledný deň (J 12:48).

- Tvár ako slnko – už na hore premenia tak žiarila jeho tvár (Mt 17:2). On je plný zjavenia Boha, ktorý je Svetlo.

Keď Ján takto uvidel Pána, padol mu k nohám ako mŕtvý. O koľko viacej my budeme prekvapení pohľadom na Pána, ktorého sme v tele nevideli tak, ako ho videl Ján. Keď Izaiáš videl slávu Hospodinovu, zvolal: „Beda, mne, lebo zahyniem...“ Daniel padol k zemi na svoju tvár, keď videl Pána (Dn 10:9). Bude to úžasné, vidieť Pána v jeho sláve a s vďačnosťou si uvedomovať, On nie je mojím súdom, ale Spasiteľom!

Skúsme však už teraz, každý deň, keď pred neho predstupujeme na modlitbách, dívať sa na neho tak, ako je opísaný v 1. kapitole Zjavenia.

-jos

◆ **Rozsievaj dnes, čo by si chcel zajtra zať.**

◆ **Polovičatá poslušnosť je sestrou úplnej neposlušnosti.**

prel. -jk

STO PY KE KŘÍŽI

SERIÁL 18

„A budou vám ta města k útočišti před nepřitelem, aby neumřel ten, kdož zabil...“

4. Mojžíšova 35:12

Zádná ústa nedovedou vyčerpávajícím způsobem povědět, co se stalo onoho velikonočního pátku, kdy Bůh vydal kvůli nám na smrt svého Syna. Tajemství kříže nedokáže dostatečně popsat žádné dogma či vyznání viry.

Smíme se však zcela prakticky dozvědět, že v tomto kříži je naše záchrana. Co to znamená, bych vám chtěl vysvětlit na příběhu muže, který mohl žít mnoho staletí před narozením Pána Ježíše. Život tohoto muže ze Starého zákona je ukázkou naší záchrany.

Vraťme se o tři tisíceletí zpět do minulosti. Stojíme na hraničním kameni, vyznáujícim, že právě zde začíná území města Sichem. Tu přichází po cestě od Jeruzálema spěšnými kroky nějaký muž. Nedívá se na nádheru města před sebou. Nevnímá krásu překrásného údolí s olivovými háji a ovocnými sady. Stále jenom spěchá kupředu. Tepře když dosáhl hraničního kamene, zustal stát, popadaje dech. „Záchráněn!“ zvolal radostně. Zastavme jej na okamžík a položme mu tři otázky.

1. „Kam běžíš?“

„Kam tak pospícháš?“ ptáme se tohoto muže. Ukáže na městečko Sichem, které leží před námi zalité slunečním jasem a řekne zvláštní větu: „Do útočištěného města!“

Copak to je útočištěné město? Za starých dob existoval zvyk, který tu a tam dodnes přežívá, zvaný krevní msta. Když někdo někoho zabil, byl nejbližší příbuzný mrtvého povinen provinilce pronásledovat tak dlouho, dokud mrtvého nepomstí.

Bůh tento zvyk ve své trpělivosti ponechal. Učinil však podivuhodné opatření. Když Izraelité přišli do zaslíbené země, nařídil jim ustanovit útočištěná města. Pokud někdo někoho nedopatřením zabil, měl utéci do takového útočištěného města. Tam byl bezpečen.

Zivě jsem si to představil: Tu je pár dřevorubců. Jeden z nich se široce rozmáchl a svou sekerou zasáhl neštastně do hlavy muže, stojícího za ním. Spolupracovníci nechají práce a shluknou se kolem postiženého. Tu nechá viník všechno ležet a utíká pryč. Běží o život! Nedopřeje si ani chvilku oddechu. Konečně je před ním Sichem. Tu vidí své pronásledovatele těsně za sebou. Síly mu už pomalu docházejí, ale přesto se vzhopí a běží dál, až je zde hraniční kámen. Za ním padá vysílen k zemi. Jeho pronásledovatelé zůstávají stát – a pak se pomalu vracejí zpět.

Dříve jsem tuto událost v Bibli přelétl bez zájmu. Do té doby, než jsem se sám dostal do role provinilce. Viděl jsem za sebou hrozného, neúprosného mstitele: Boží zákon. O, ano, přestoupil jsem jej. Kam jsem teď měl utéci před Božím hněvem? Dohoní mne a navždy mne odsoudí!

– Tu jsem v evangeliu uslyšel o útočištěném městě. Je jím kříž Pána Ježíše na Golgotě. To je lepší útočiště, než bylo kdysi v Sichem. Tam směl utéci pouze ten, kdo zabil neúmyslně. Ale Golgota je útočištěm pro všechny hříšníky.

Vraťme se ale zpět k muži, který utekl do Sichem. „Poslyš!“ řekneme mu, „Ty máš ale štěstí, že jsi měl útočiště tak blízko! Co má ale dělat někdo, kdo bydlí daleko od Sichem?“ Tu by nám odpověděl: „Bůh určil více útočištěných měst. Není žádné místo, odkud by se nedalo rychle dosáhnout útočiště.“

Jaký to nádherný obraz na kříž Golgoty! Je každému blízko. Pána Ježíše může každý lehce dosáhnout. A mezi námi není nikoho, kdo by nesměl k němu běžet.

2. „Proč utíkáš?“

To je druhá otázka, kterou klademe muži v Sichem: „Proč utíkáš do Sichem?“ Nuže, po chvíli známe odpověď: „Pronásleduje mne má vina.“

Viny! Hříchy! To jsou slova, která člověk nerad slyší. Nedávno mi řekl jeden rozumný muž: „Jsem tak smutný nad naším národem (německým – po 2. světové válce – pozn. red.). Obžalováváme dnes celý svět. Přitom nás však tříší vědomí: MY jsem vinni. Dnes sklízíme to, co jsme rozsévali. A my všichni na tom máme vinu. Udělali jsme si již někdy jasno o našem podílu na vině našeho národa?“

A dále – nekupíme denně před Bohem vinu na vinu? Kéž bychom jen chtěli vést rozhovor se svým svědomím. Je to vysvobojující, když přicházíme k Bohu s vyznáním: „Zhřešil jsem!“

Naši otcové byli, jak jsem o tom přesvědčen, v této věci mnohem upřímnější. Mám ve své knihovně starou knihu, která chce napomáhat ke správné přípravě k památce Páně. Autor zde ukazuje, jak musí člověk svůj život zkoumat podle Božích přikázání. Tak musíme vést rozhovor se svým svědomím. Pak nás přejde falešná jistota. Pak se rozhodneme běžet k útočišti jako tento muž.

Vraťme se ještě zpět k němu. Chtěl bych se jej zeptat: „Vidím, že běžíš úplně sám. Proč se nezajímáš o to, co dělají druzí?“ Tu mi odpovídá: „Co je mně po druhých? Já, já jsem zhřešil! Teď jde o mou vinu!“

Tak je tomu se všemi, kdo spěchají na Golgotu ke kříži Pána Ježíše. Jejich svědomí mluví tak hlasitě, že nemají čas se zabývat hříchy jiných. Vědě jen jedno: Nedosáhnu-li včas útočiště, jsem ztracen. Tak běž ke kříži. Nemohou ztráct čas – stejně jako nás muž. Ten se jistě také nešel nejdříve domů rozloučit. Byl ještě v pracovních šatech. Kéž bychom takto hledali útočiště hříšníků, Pána Ježíše. Kdo ví, zda ztráta nebeče již pozdě? Co kdyby nás dnes v našich hříších přepadla smrt a uvrhla nás před Boží soudní tribunál?

3. „Kdo tě ochrání v útočištěném městě?“

A tak stojíme ještě jednou před mužem, který utekl do Sichem, a ptáme se ho: „Kde tu máš záruku? Nevidíme tu žádné pevné hradby. Jak je možné, že se tu cítíš bezpečný?“ A on nám odpoví: „Bůh to tak ustanovil!“

Sám Bůh nám připravil útočiště na Golgotě. Ustanovil je, „aby každý, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“. Sám Bůh uzákonil, aby byl ukřižovaný Ježíš smířením našich hřichů, a to nejen našich, ale celého světa.

Chápete, co to znamená? I když by naše přítele pronásledovalo deset tisíc mstitelů, mohl by klidně zůstat stát za hraničním kamenem a dívat se, jak všechn deset tisíc musí odtáhnout s nepořízenou. Nemají již na něho právo.

Proti mně se postavilo víc než deset tisíc mstitelů. Mne žaloval Boží zákon. Proti mně vzhládly oorávnené Boží hněv. K tomu se proti mně postavilo moje vlastní svědomí: „Jsi hříšník a bezbožník!“ Dábel zdůrazňoval, že jsem se mu už dávno uosal a že na mne má právo. Svět mne držel tisíci pouty a svazky a říkal: „Ty patříš mně!“

Kam jsem měl utéci? Mé útočiště je kříž Pána Ježíše. Zde smím stát u vře navzdory všemu, dokonce i samotné smrti! Bůh nám určil útočiště. Kdo může porušit jeho pokoj? A tak víra zpívá, sice s třesením, ale přece v bezpečí:

Nic nás rozloučit s to není,

nic odsoudit – Bohu dík!

Bol, ni smrt, ni pohanění,

ani d'ábla mocný šík.

Vlastnictví jsme k slávě Tvé

krví svatou koupené.

W. B.

◆ Bůh nám dal klíč, abychom mohli vstupovat do neviditelného světa. Je to modlitba

Zádný včerejšek – leč KRISTŮV KŘÍŽ

Zádný zítřek – leč SLÁVA

Zádný dnešek – leč KRISTUS

proč to já nesmím?

„Všichni to dělají, jenom já nesmím! Ale proč?“

Pamatuj si, když jsem ještě chodil do školy, jakou námahu mi to dalo odlišit se od těch, kteří v pochybných věcech „táhli za jeden provaz“. Pořádaly se „mejdany“, chodilo se na zábavy, pilo se, kouřilo, mluvilo i žilo hrubě a sprostě. Každý zapadl do „obvyklého způsobu“ studentského života. Jenom já jsem nesmí...“

Stokrát jsem se ptal proč? Proč to já nesmím, když všichni ostatní to dělají tak samozřejmě. Proč bych to nemohl alespoň zkusit? Cožpak jedna cigareta nebo sklenice alkoholu mi nějak smrtelně ublíží? Proč bych se neměl učít tancovat, když na zábavy chodí celá třída, aby se tak mohly snadněji navazovat styky s druhým pohlavím? Proč zrovna já musím být jiný než ostatní?

Mnozí se domnívají, že znají hranice, kam až mohou jít, aby si nějak neublížili. Tak si to myslí i onen známý silák z biblického příběhu o Samsonovi a Dalile. Jako Dalila přemohla Samsona svým přemlouváním a nátlakem, tak i satan se snaží přemoci i zlákat věřícího člověka neustálým tlakem zvěncí i zevnitř. Dalila si Samsona důvěrně položila na klín, uspala ho a ve slabé chvilce jí zjevil tajemství své sily. Ztratil nejen své vlasy, ale také zrak, svobodu a veškerou moc.

Hřích oslepuje, svazuje a drtí. Jak tedy může věřící člověk úspěšně odolat nátlaku hříchu?

1. Především musí dát Pánu Ježíši Kristu první místo ve svém životě. Bezpodmínečná láska k Němu totiž způsobí, že pro Něho snáší krivdy, posměch, neporozumění v trpělivosti a tichosti. Proti tlaku a provokaci lidské zloby nelze čelit silou, ale tichou a trpělivou láskou, která pramení ze vztahu k Pánu Ježíši. Nesobecká láska bývá účinnou zbraní v rukou věřícího.

2. Pak se má veřejně přiznat ke své víře v Pána Ježíše Krista, a to co nejdříve v každém novém prostředí, do kterého se dostane. Neznamená to chodit s „nosem nahoru“ a myslit si, že jsem lepší než ti ostatní. Znamená to tichý a správný postoj k věcím a lidem kolem sebe a opravdové svědectví. Tím si odbude první vlnu posměchu a ústrků a usnadní mu to poměr k ostatním spolupracovníkům.

3. Lidé kolem nás hodně přemyšlejí a hned jen tak „něco nekoupí“. Věřící člověk má vědět, proč věří, co pro něho osobně znamená Pán Ježíš Kristus. Má znát Bibli, aby dovezl odpověď na otázky. Neznamená to, že má svým spolupracovníkům kázat, nebo je obtěžovat „náboženskými řečmi“, ale má být vždy připraven „vydat počet“ za své víry.

4. Věřící člověk by se měl neustále cvičit v disciplině svého duchovního života. Jsou určité věci, které Boží Slovo výslovně zakazuje jako hříšné. Na druhé straně jsou věci, které se nemají zanedbávat: modlitba, čtení Bible, obecenství s věřícími, svědectví, poslušnost rodičům atd. Pak jsou věci, o nichž nevíme, jsou-li dobré nebo špatné. Pro to platí rada: v čem máme sebemenší pochybnost, tomu se raději vyhněme!

5. Je třeba mit odvahu otevřeně nesouhlasit s tím, co je hříšné. Často slyšíme argument: „Jak víš, že to není správné? Přece to musíš napřed zkusit!“ Tento názor je nelogický. Nestráčím přece hlavu do oprátky, abych věděl, „jak se cítí oběšený“. Z našeho života musí druzí poznat, že máme něco, co oni postrádají: pokoj, radost – a to nejen za příznivých okolnosti, ale i v nesnázích, nemocech, – štěstí, vnitřní sílu, která pramení v Bohu.

Takový věřící člověk, který si nezahrává s pokušením, ale žije pro svého nebeského Otce a svým životem svědčí o lásku Pána Ježíše, může se sice někomu zdát podivný, ale Bohu se líbí a vezme bohatou odměnu u Pána.

V.

◆ Z prosby kresťana:

... Pane, a keď pripravuješ pre nás v nebesiach miesta, priprav pre tieto miesta aj každého z nás ...

Pýcha je v Pismu několikrát jmenována jako jedna z věcí, která vychází ze srdece a poskrvňuje člověka. „Každý, kdo je pyšný v srdci, je ohavností Hospodinu.“ (Pr. 16:5). Zde začínáme chápát něco z oné hrůzy hřachu a jeho moci nad námi. Dokáže zničit i to nejkrásnější v životě. V okamžicích, kdy dosahujeme nejvyššího výkonu v práci pro Pána, vnikají k nám nebezpečné myšlenky, vedoucí k vlastnímu uspokojení. Jak často je naše úsilí sloužit Bohu znehodnoceno právě proto, že naše pohnutky byly nesprávné. Často nás více zajímá efekt, který naše činnost způsobí, než sláva, která z toho vzejde Bohu. Zajímá nás více to, co si budou lidé myslit o nás, než co si budou myslit o Bohu. Chceme, aby se lidé pozastavovali nad vším důmyslným přístupem, rozumným znázorněním, uhlazeným vyjadřováním, místo abychom se zabývali, jak je přivést ke Kristu a aby jejich oddanost vůči Němu byla prohloubena.

Mnoho chyb má kořeny právě zde: pýcha rasová, národní, pýcha na původ, rodinu a kulturu, pýcha intelektu, pýcha na svou postavu, krásu, pýcha denominacní a nejhorší ze všeho pýcha na milost, duchovní pýcha, pýcha, že vypadáme oddani, pýcha na službu a na duchovní dary. Je to odsouzení hodné, ohavné! Je to nebezpečné zejména pro mladého křesťana. Pavel hovoří o nebezpečí, je-li člověku svěřena odpovědnost příliš brzy: „Ne novák, aby nezpychl a neupadl do dívčího odsouzení!“ (1Tm 3:6). Znovu a znova varuji epištoly před nebezpečím pýchy a domýšlivé „nafoukanosti“.

Dovedeme se chvástat, protože se po-važujeme za více obdarované a „osvícene“ než druzí (1K 8:1), protože patříme

◆ Božie odpovede sú mûdrejšie, ako naše modlitby.

◆ Dobre konáť je lepšie, ako dobre hovoríť.

do určité skupiny nebo se prostě považujeme za důležité. Jak často vede pýcha k dalším hřichům; například se urážíme, je-li naše sebevědomí ohroženo. Myslime si, že nás také měli pozvat na onu schůzku, nebo se s námi mohli přinejmenším poradit.

Pýcha vede k sebelitování. Pýcha působi to, že nejsme shovívaví a tak dále zraňujeme a jsme zraňováni kvůli naší domýšlivosti. Pýcha byla příčinou, že se Jonáš hněval pod břečtanem. Připadal si jako blázen. Jeho proroctví nemělo být vyplňeno, protože se Bůh slioval nad pokání činíci minivetskými. To je typické pro pýchu. Raději ať druzi jsou z dosahu Božího milosrdenství, než abychom my měli být pokořeni. „Děláš dobře, že se hněváš?“ zni tichý hlas Hospodinův.

Když si uvědomíme pokoru našeho Pána, který byl učiněn jako člověk, vzal roli služebníka (F 2:5-11) a který si vzal ručník, aby umyl svým učedníkům nohy, pak by se nám měla vynořit naše velká hříšnost. „Kdo z vás chce být velký, bud služebníkem, a kdo chce být první mezi vými, ať slouží ostatním (Mk 10:43-44). Je to nadutost, když se vyhýbáme mnoha domácím „nizkým“ pracem: ať to udělá sestra, ať to udělá maminka, ať to udělá někdo jiný, je to pod mou důstojnost. Často očekáváme, že nám budou druži sloužit, posluhovat našim potřebám, naši pýše a podporovat naše přání, avšak „Syn člověka přišel, ne aby jemu sloužili, ale aby on sloužil a dal svůj život...“ a „není služebník větší než jeho pán.“ Jak těžkým shledáváme přijmout nízké a pohraněné postavení! Pýcha nám to dovolí, ale jen je-li jistlo, že naše „pokora“ nezůstane bez povšimnutí; ne-li, naše pýcha si vynutí, aby druzí uznali, jak jsme skromní!

Láska se nenadýmá, čteme v 1K 13:4, ale jak je to mnohdy obtížné vyhnout se tomuto nebezpečí. V 1Pt 5:7 je pro nás povzbuzení: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost; to znamená, že Bůh poníže ty, kdo se sami vychvaluji, avšak těm, kdo se pokoují, dává milost, aby se mohli stát opravdovější pokornými.

upr. -vý

Pred nedávnom mi istá sestra rozprávala, že v ich zboze sa už dlhší čas vedie polemika o tom, či smrť Pána Ježiša na kríži na prvom mieste znamenala záchrannu strateného človeka, alebo oslavu Božieho mena. Uvedomil som si, že sa často na golgotský kríž dívame iba z jednej strany, preto nám unikajú mnohé vzácné pravdy a tým i námety pre velebenie nášho Pána. „Chodme okolo tohto oltára“, ako žalmista (21:5), aby sme hlasne chválili nášho Pána a rozprávali všetky divy Jeho lásky a vykonaného diela (Ž 21:7).

Ked' hovoríme o kríži, Golgota, golgotskom kríži – myslíme tým všetko, čo nám Písma hovorí o ukrižovaní a smrti Pána Ježiša. Udalosti kríža sa nekončia „vydaním ducha“, pokračujú ďalej až do ne-deľného rána, keď Pán Ježiš vstal z mŕtvych.

Pre názornosť a lepšie uchovanie v pamäti, je v náčrtku vyjadrený význam kríža pre štyri oblasti:

- I. oblasť nebies
- II. oblasť ponebeskú
- III. oblasť sveta
- IV. oblasť podsvetia

Do týchto štyroch oblastí nám Písma rozdeľuje existenciu živých bytostí. V týchto biblických pojoch myslíme, hovoríme aj my, ľudia 20. storočia. Veľmi dobre vieme, že zem je guľatá a tak pojmy „nad“ a „pod“ zemou nemožno chápať materiálne, priestorovo. Tým sa súčasne vystrihame tvrdiť, že „Boží dom“ je niekde na severe, lebo je tam najmenej hviezd, alebo že „peklo“ je vo vnútri našej zeme. Aký veľký priestor v kubických metroch potrebuje „dom Boží“ a „riša mŕtvych“? Apoštol Pavel v Aténach hovoril o tom, že „Pán nie je ďaleko od každého z nás“ (Sk 17:27). A predsa nie je „na svete“, a rovnako „na svete“ nie je riša mŕtvych.

O troch oblastiach čítame vo F 2:10: „...aby sa v mene Ježiša sklonilo každé koleno bytostí ponebeských, a pozemských i podzemských“ (ekum. preklad: na nebi, na zemi a pod zemou).

Co teda znamená kríž pre bytosť žijúcu v týchto sférach?

I. Význam kríža pre nebesá

V Písme sú odhalené len niektoré mimoriadne udalosti, ktoré sa odohrali pred Božím trónom. Jednou z nich je chvíľa, keď Pán Ježiš „odchádzal na svet“ (Žd 10:5:9). Prišiel na túto zem činiť Božiu vôľu. Tú mal stále na myсли, pred očami. Zamyslime sa nad niektorými veršami, ktoré nám odkrývajú srdce

Pánovo v jeho vzťahu k Otcovi na ceste utrpenia:

„Teraz je moja duša rozrušená a čo mám povedať: Otče, vyprosti ma z tejto hodiny? Ale veď preto som prišiel k tejto hodine. Otče, osláv svoje meno! Vtedy prišiel hlas z neba: Aj som oslávil, aj za se oslávím“ (J 12:27–28).

Pred Pánom Ježišom sa otvára cesta kríža. Začína „hodina“, pre ktorú prišiel od Otca. Je to hrozná hodina skúšky, keď sa má stáť zlorenčeným, pretože ponesie hriech sveta, keď sa má stretnúť s vladárom smrti, s celou mocou tmy. Neprosí Otca: Vyslobod' ma z tejto hodiny, ale má jedinú túžbu: Otče, osláv svoje meno! To je vifazstvo! Prvý a trvalý pohľad Pána Ježiša je smerom k nebu, k Otcovi. Na kríži má byť oslávené Božie meno!

„Teraz je oslávený Syn človeka a Boh je oslávený v ňom. Ak je Boh oslávený v ňom, aj Boh jeho oslávi sám v sebe, a hned ho oslávi“ (J 13:31–32).

význam golgotského kríža

Nikdy a nikde neboli Boh tak oslávený, ako na Golgote. Pán Ježiš nechce nič sám pre seba. Neočakáva pomoc zvonku, je poslušný Otcovi až do smrti (F 2:8).

„Ja som ťa oslávil na zemi, dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal“ (J 17:4).

Prvý človek, Adam, sklamal. Aj jemu Boh zveril dielo a chcel, aby na zemi žil v poslušnosti a v závislosti na Bohu. On však podfahol pokušiteľovi a zvolili si cestu nezávislosti; sám chcel byť bohom na zemi. Preto človek „postráda Božiu slávu“ (R 3:23), lebo Boha neoslávila a ani vo svojej prirodzenosti oslávit nemôže. Pán Ježiš každú sekundu svojho života túžil len jedno: osláviť Boha, žiť v závislosti na Božej vôli. Preto smel povedať: čo hovorí, nehovorí sám od seba, ale čo počujem od svojho Otca; čo robím, to nerobím podľa svojho uváženia, ale to Otec robí skrte mná.

Pán Ježiš oslávia Otca, pretože naplnil Otca, pretože naplnil Zákon. Nikto z ľudí ho nemohol naplniť, lebo Zákon je dokonalý a nikto z ľudí dokonalý nie je.

Pán Ježiš oslávia Otca, pretože naplnil

mieste golgotský kríž znamená oslavu Božieho mena. Nikdy a nikde neboli tak Boh oslávený poslušnosťou, láskou vo chvíľach najväčšieho utrpenia, v boji s celou mocou tmy, ako práve na Golgote.

II. Význam kríža pre ponebeskú oblasť

V ponebeských oblastiach „prebyvajú“ tie nebeské bytosti, ktoré nemajú svoje miesto trvale pred Božím trónom. Tak čítame o „synoch Božích“, ktorí sa postavili pred Hosподinom (Jb 1:6), aneboch, ktorí nezachovali svojho knežatstva, ale opustili svoj vlastný príbytok (Ju 6), ale tiež o „kniežatstvách, mocnostiach, svetovládcov“ temnosti, duchovných mociach zlosti v ponebeských oblastiach“ (Ef 6:11). A práve týchto mocností tmy sa golgotský kríž týka. **Na kríži sa odohral súd nad kniežaťom sveta (J 16:11)**

Pán Ježiš smrťou zahľadil toho, ktorý má vládu smrti – diabla (Žd 2:14).

Uvedomujeme si to, drahí čitatelia, že súd nad satanom sa musel odohrať tu, na našej zemi!? Prečo Pán Boh nevyniesol nad ním rozsudok tam, kde vykonal prvý hriech, pred nebeskými bytostami? Prečo toľko tisíc rokov neboli satan odсудený? Ako to, že má ešte stále prístup pred Boží trón, aby tam žaloval na vykúpených Božích? To všetko je vyšše nad hranicu našho chápania. S radosťou si však privlastníme to jedno: súd nad satanom sa uskutočnil, rozsudok bol vyňesený. Satan nie je ešte zničený, ani zviazaný, to sa stane až neskôr. Na Golgote bolo satanovi odňaté právo a moc:

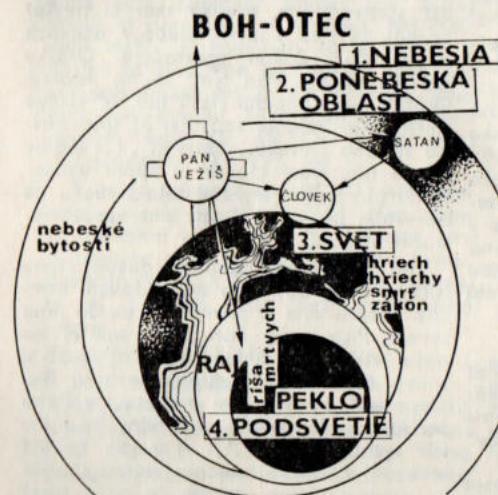
a) nad tými ospravedlnenými, ktorí boli v riši mŕtvych väzneni, pretože ich hriechy neboli odstránené,

b) nad tými, ktorých Boh dal Pánu Ježišovi (J 17) a patria k Jeho cirkevi.

„Vyrhnutím kniežaťa tohto sveta“ (J 11:31) sa otvára cesta človekovi do slobody. Len teraz môže byť človek vytrhnutý z moci temnosti a prenesený do kráľovstva milého Syna (Ko 1:13).

III. Význam kríža pre svet

Pod slovom „svet“ tu rozumieme našu zem s obklopujúcim viditeľným priestorom. Tento svet, ktorý je príbytkom človeka, má svojho vládcu. Kniežaťom tohto sveta je satan, a svoju vládu vykonáva pomocou kniežatstiev, mocností, svetovládcov temnosti, duchovných mocností

všetky starozákonné obrazy. Predstúpil pred Boha vo svätyni svätých nie s cudzou krvou, ale s vlastnou krvou, nevinou, svätou. Nikdy nikto nemohol prísť pred Boha s takouto krvou, ktorá by mohla uspokojiť Božie požiadavky. On sa dobrovoľne položil na oltári kríža ako „obeť Bohu na prijemnú vôňu upokojujúcu“ (Ef 5:2).

„On, hoci bol Synom, naučil sa poslušnosti zo toho, čo trpel“ (Žd 5:8).

Právom sme povedať, že na prvom

zlosti „nadzemských“ (Ef 6:11). Satan si robil právo na človeka, ako ‚o tom hovoril Pánu Ježišovi pri Jeho pokúšaní na pústi. Preto Pán Ježiš musel na Golgotu riešiť aj túto zásadnú otázku.

1. Na križi sa odohral súd tohto sveta (J 12:31)

Svet, to nie je neutrálna pôda, na ktorej sa odohráva boj dobra a zla. Svet je rišou, v ktorej vládne temnosť, satan so všetkým svojím umením. A on je jednoznačne definovaný. On hreší od počiatku (J 3:8), preto „svet leží vo zlom“, „svet“ je miestom vlády a poslušnosti satanovej. Všetko, „čo je na svete – žiadosť tela a žiadosť očí a chlúbna pýcha života – nie je z Otca“ (J 2:16).

Na križi je tento svet súdený. Golgota odkryla jeho podstatu: pretože svet ukrižoval Božieho Syna, spravodlivého človeka, ktorý nikomu neublížil, v ktorého ústach sa nenašla lešť, ktorý nespáchal ani jediný hriech, dokázal tým nepriateľstvo voči Bohu. Nenávideli a zahubili zjavenú Božiu lásku.

„A to je ten súd, že svetlo príšlo na svet, ale ľudia viac milovali tmu ako svetlo, lebo ich skutky boli zlé“ (J 3:19). Ten, kto patrí „svetu“, je odsúdený, ako o tom usvedčuje ľudí svätý Duch. O hriechu usvedčuje tým, že ľudia neveria v Pána Ježiša (J 16:9). V tom je vina sveta. Vzťah k Pánu Ježišovi ako Božiemu Synovi je rozhodujúcim bodom pre celú večnosť.

2. Na križi boli odstránené hriechy

„...ktorého preduložil Boh za obeť zmierenia skrze vieru v jeho krvi na ukázanie svojej spravodlivosti pre pustenie stranou predošle sa udialych hriechov“ (R 3:15).

„...ktorý naše hriechy sám vynesiel na svojom tele na drevo“ (1Pt 2:24).

Pri smrti Pána Ježiša na Golgotu Boh riešil otázku človeka. Predovšetkým bolo treba odstrániť, zahliadiť hriechy človeka, aby človek mohol vojsť do obecenstva s Ním. A tak Pán Boh všetky naše minulé, pritomné aj budúce hriechy položil na Pána Ježiša a za ne ho súdil. Preto Pán Ježiš, hoci nevinný, bezvadný pred ľudmi aj Bohom, bol súdený a nájdený vinným. „Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom...“ (2K 5:21).

Nikto z ľudí, žijúcich v dobe milosti, nemusí byť súdený Bohom za svoje hriechy. A predsa, mnohí odmetnú Božiu milosť a v tom prípade ich hriechy zoštávajú a budú za ne súdeni.

Tým, že Pán Ježiš vyniesol naše hriechy na drevo križa, spôsobil:

- a) očistenie nášho svedomia od pocitu viny, (Zd 10:22)
- b) voľný prístup k Bohu, (Zd 10:19–25)
- c) neúčinnosť žaloby satanovej proti nám, (R 8:33–34).

3. Na Golgotu bola vyriešená otázka moci hriechu

Už Ján Krstiteľ hovoril o Pánu Ježišovi: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta“ (J 1:29). Co by to bolo za „nové stvorenie“, ktoré by znova podliehalo moci hriechu ako predtým, než bolo od hriechov očistené? Zákon nemohol zmeniť človeka. Akkoľvek sa človek snažil byť spravodlivým, predsa skôr či neskôr poznal, že bud v mysli, alebo v skutkoch denne Boží Zákon prekračuje. Otázku Zákona vyriešil Pán tým, že ho naplnil. Otázku moci hriechu riešil tak, že svoju smrťou na Golgotu spôsobil aj smrť násloho starého človeka. Cítajme: „...vediac to, že nás starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslužili hriechu“ (R 6:6).

Ked' sme činili pokánie, našou prvou túžbou bolo, aby nám Boh odpustil hriechy. Vierou sme si privlastnili to, čo nám svedčí Písma, že Pán Ježiš zomrel za naše hriechy. A nielen vtedy, aj teraz si znova a znova privlastňujeme túto Božiu milosť, že nám pre preliatú krv Pána Ježiša odpúšťa všetky naše viny, keď mu ich vyznávame (J 1:1). A nemá to byť inak ani v otázke hriechu. Vierou si znova privlastňujeme, denne, že naša stará povaha, zlé náklonnosti, všetko to, čo je zahrnuté v slove JA, zomrelo na križi vtedy, keď zomrel Pán Ježiš. Sláva Pánu, potom už nemusíme podliehať zlému, hriechu, potom môžem žiť úplne inak ako pred obrátením!

4. Pán Ježiš na križi zvíťazil nad smrťou

Dalším problémom človeka je smrť. Nemyslime pritom na smrť telesnú, o tej bude reč ďalej. Apoštol Pavel vidí tento veľký problém človeka: „Ja biedny človek! Kto má vyrhne z tela tejto smrťi?!“

(R 7:24). Často sa tvrdí o tejto kapitole, že v nej opisané skúsenosti má človek prebudený, ale nie znovuzrodený. Bolo by to pravdu, ak niekto z nás môže povedať, že pri ňom sa nikdy nepridrží nič zlého. Kolik výkúpení vyznávajú tak, ako Pavel: často robím to, čo nechcem, chcenie mám, ale nedokážem to dobré urobiť, apod. Kto si o citovanom zvolení apoštola povedal: že je to najduchovnejší výkrik, aký človek môže použiť. To nie sú slová zúfalstva, pretože je v nich otázka: Kto má vyrhne? Doposiaľ hľadal vyriešenie problému v sebe samom, teraz však obracia pohľad na toho, ktorý ho môže vyrhnuť. Z čoho? Z tela smrti. To sa má stať (alebo stávať) teraz, počas života. Telo smrти teda znamená našu neschopnosť niečo pre Pána robiť, byť mu poslušnými.

Pán Ježiš na Golgotu povedal: „Dokonáne je!“ Dokonal všetko pre Božiu slávu, aj pre záchrannu človeka. Na Golgotu došlo k spojeniu: ja v Kristu a Kristus vo mne. Pán Ježiš nielen vylial krv pre odpustenie mojich vin, nielen v Nom som zomrel svetu, Zákonom, hriechu, nielen zomrelo moje JA, ale On je vo mne, aby sa oslávil (J 17:23, 10).

A tak je premožená smrť. Už nemusíme niesť „ovocie smrti“ (R 7:5). Nemusíme sa namáhať niečo pre Pána konáť, nemusíme sa nútiť ku kresťanskému životu. Privlastníme si križ Pána Ježiša, verme, že aj za túto našu bezmocnosť tam zomrel.

IV. Význam križa pre podsvetie

1. „Raj“ už nie je v riši mŕtvych

Krv kozlov a býkov nemohla „odňať hriechy“ (Zd 10:4). Preto duchovná podstata človeka i keď očisteného krvou zvierat nemohla pri jej odlúčení od tela

prišť k Bohu. Duše spravodlivých až do smrti Pánovej boli držané v zajati v tej časti riše mŕtvych, ktorú Pán Ježiš nazval lonom Abrahamovým alebo rajom.

Pri smrti Pán Ježiš vstúpil do riše mŕtvych (St 2:31), aby z nej vyviedol tých, ktorí boli „v raj“ pretoteže aj ich hriechy boli odstránené Jeho obefou. Od Golgoty „raj“ už nie je v riši mŕtvych, ale v Otcovom dome (2K 12:4). Pán Ježiš povedal o svojej cirkvi, že brány riše smrť ju nepremôžu (Mt 16:18). Každý výkúpený môže v nádeji povedať: Mám žiadosť zomret a byť s Kristom!

2. Osteň smrť je zlomený

Osteň smrť bol hrozný. Pán Ježiš stál pred ním a čo prezíval, nedá sa opísť. „Ktorý vo dňoch svojho ľudského tela sa silným krikom a so slzami obefou doniesol prosby a úpenlivé modlitby k tomu, ktorý ho mohol zachrániť od smrťi a bol vyslyšaný pre svoju bohabojnosť“ (Zd 5:7). Ako to, že bol vyslyšaný, či azda nezomrel? Pán Ježiš prosil, aby nebola zanechaná jeho duša v riši smrťi, veď vladárom tejto riše je satan. Pán premohol smrť a navždy zlomil jej osteň. Znovuzrodený človek sa nemusí bať smrťi, veď to je len brána k Pánovi. Plné víťazstva nad smrťou sa ukáže vtedy, keď telá zosnulých vstanú, keď „toto porušiteľné oblecie neporušiteľnosť, a toto smrteľné oblecie nesmrteľnosť“ (1K 15:54–55).

Len veľmi stručne sme sa dotkli významu Golgoty, veď o nej budeme s Pánom hovoriť po celú večnosť. Keď sa vhlbime do týchto pravd, potom otázka poradia jednotlivých dôsledkov križa sa nám stane bezpredmetnou.

jos

◆ V Božom diele vidíme Jeho ruku; v Jeho Slove počujeme Jeho hlas.

◆ Iba tak môžeš nájsť živé slovo, ak sa budeš denne s túžbou a úsilím dívať do písaného Božieho slova.

◆ Boh žiada nás čas, a my mu dávame almužnu niekoľkých okamžikov

◆ Kresťan nemôže byť šťastný, keď žije v sebe, pre seba a podľa seba.

ODCHODY

O BIBLI

Všetci tí sa obrátili

k Pánovi Ježišovi Kristovi
Všetci tí boli po čase pokrstení
aby demonstrovali smrť starého človeka
Roky sme ich vídali v zhromaždeniach
stretávali sme sa pri návštavách
počuli sme o prejavoch vieri

Hovorievali sme o stretnutí v nebesiach
Odrazu poniekortí neprišli do zhromaždenia
Raz, dva razy, veľa krát
Potom už neprišli vôbec
Neboli v tom neveriaci partneri
ani postavenie
ani priatelia
Proste odišli
a nepovedali ani prečo
im lepšie vyhovujú spôsoby tohto sveta

Odišli starší i skúsení
Dozvedeli sa čosi nové
Nepomohli prosby, vysvetlovania, slzy
Rozhodli sa odiť
Občas sa s nimi stretнемe
a za rámami okuliarov vidíme smútok

Znenazdania odišli celé rodiny
Nenašli si miesto nikde
Pozývali sme ich k návratu
Usmievali sa a slubovali
Dnes neprišli

Uražili sa starší
po nepreverených nesúhlasoch mladších
Uražili sa mladí
po zásadných postojoch starších
v závädzajúcich veciach
Uražili sa neodpustiteľne
a odišli do anonymity

Poniekortí tvrdili, že im to odsúhlasil Pán
aby odišli do chladného prostredia
neživej krásy
a nejasných svedectiev

Porozbíjali sa manželstvá veriacich ľudí
Poohrádzali mužovia i ženy i deti

TAKLÍŽ JSTE NEMOHLI
JEDINÉ HODINY BDÍTI
SE MNOU?

Matouš 26:40

Co máme dělat s BIBLI? Ne stačí toliko vlastnit BIBLI, je nejvíce žádoucí ji číst. Pročist ji celou. K přečtení celé BIBLE je zapotřebí asi 70 hodin. Starý Zákon lze přečíst asi za 52 a Nový Zákon za 18 hodin. Ve Starém Zákoně jsou nejdelení část Žalmu, jejich četba vyžaduje asi 4,5 hodiny a v Novém Zákoně je nejdelení části evangelium Lukášovo, jehož četba vyžaduje asi polovinu tohoto času. Přečtení slov Pána Ježiše zabere asi 1 hodinu. Při jisté příležitosti prohlásil Jiří Müller, že přečetl stokrát BIBLI.

BIBLI však nestačí jenom číst. BIBLI také nutno překládat – převádět do modlitebního života, učinit ji podkladem svých modliteb a převádět do každodenního, praktického života.

VÝPSAL JSEM JEMU
ZNAMENITE VÉCI
V ZÁKONE SVEM.

Ozeáš 8:12

BIBLE nám sděluje úmysl Boží, popisuje stav človeka, cestu spasení, odsouzení hříšníků a blaženosť věřících. Její učení je svaté, její předpisy závazné, její obsah pravdivý a její rozhodnutí jsou nezměnitelná. Čti ji, abys byl moudrý, uvěř jí, abys byl spasen, a říd se podle ní, abys byl svatý. BIBLE obsahuje světlo, aby tě vedla, pokrm, aby tě živila, a potěšení, aby tě těšila. Je mapou cestovatelů, poutníkovi holí, kormidelníkovi kompasem, bojovníkovi mečem a křesťanovi jediným podkladem pro jeho víru. Zde se otevírají nebesa a odhalují brány pekla.

I ZAPLAKAL JEŽIŠ

Jan 11:35

Ale odišli aj mnohí
po skončení svojich dní
Odišli vo viere, domov, k Pánovi
Bolo nám smutno pri lúčení
ale ďakovali sme, že odišli takto

Aj ty, aj ja raz musíme odísť
Možno už poniekortí „balia“
Odchody sú neodvratné
Vieme, že aj blízky prichod Pánov
a zatrúbi archaniel
k hromadnému odchodu Cirkvi

Zastav sa bratu, sestra
ak odchádzas skôr, než zavolał Pán
Vráť sa na miesto, kde veľmi chýbaš
Neodchádzaj, veď slová večného života má
iba tvoj Pán Ježiš Kristus

-jk

Jistý otec vepsal do památníku své dcery toto:

„Dávej pozor, aby tvé modlitby nebyly bez slz,
a aby tvé slzy nebyly bez modlitby.“

edu

odhalené
tajemství

Vzpomínám si, že ako malý chlapec jsem si rád hrával s kostkami. Podľa své fantazie jsem stavěl domy, hrady a věže a zase je bořil, nebo jsem je ťažil za sebe ako vagóny u vlaku na nádraží. Domníval jsem sa, že své kostky znám a že vím, k čemu sú.

Ale mé kostky pred mnou ukrývaly dlouho tajemství, ktoré jsem sám nedokázal odhalit. Snad si řeknete: „Jaké tajemství môhou ukrývať kostky na hrani?“ A priebe. Moje kostky boli totiž pomalované. Každá ploška mela na sobe kousek nějakého obrázku. Zádný z tých obrázkov nebyl celý. Když jsem si s nimi hrál, tak jsem v tých obrázcích neviděl žádný smysl. Prípadaly mi tak samozrejmejši ako vzor na tapetę nebo na stenę v našom pokoji. Proto jsem si toho dlouho nevšimal.

Až jednou k nám prišiel na návštěvu někdo z příbuzných, kdo si dokázal

To je jeden z nejkratších veršů Pisma. Ještě kratší jsou některá přikázání. Původně nebylo Pismo Svaté děleno na kapitoly a verše, ba ani na jednotlivé věty, poněvadž pisatelé, použení Duchem svatým, psali plynule bez mezer mezi jednotlivými slovy, bez čárk a bez teček. Začátek BIBLE by v češtině vypadal asi takto:

NAPOČATKUSTVORILBÚHNEBEZAZEMIZEMÉPAKBYLANESLIČNÁ.

Byla v tom výhoda, že se nemohlo žádné jiné slovo vpašovat do svatého textu. Jedno židovské příslušné praví, že byl kdysi celý zákon toliko jeden verš. Když se některé místo citovalo, uadal se pisatel nebo kniha, nebo doba, nebo některý slavný vrstevník té události, o které se chtělo mluvit, pak se vytáhla myšlenka nebo věta, která měla být připomenu ta. Tak citoval Pán Ježiš a apoštolé (Mk 2:25, 26, L 20:37, R 11:2). Rozdělení na kapitoly a verše není vdechnuté, proto někdy násilně trhá myšlenkový celek. Všechno, co vezme člověk do ruky, nese stopy jeho nedokonalosti. Není to k pláči, jak člověk dnes nakládá s Písmem?

dr. J. Z.

udělat čas pro malého zvídavého chlapce. Sedl si vedle mne na zem a hrál si se mnou s kostkami. Ale dělal to nějak jinak, než jsem já býval zvyklý. Kladl kostky vedle sebe na zem, všelijak je otácel, odkládal je stranou a zase se k nim vracel, jakoby něco stále hledal. Udiveně jsem na něj civěl. Ale tu jsem zpozoroval, jak před mýma očima vyrůstá obraz Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého, jak hledají zakletou princeznu. Až dosud němě kostky jakoby najednou promluvily. Nadšeně jsem začal poskakovat.

Tu můj velký kamarád otočil celé řady kostek o 90 stupňů a před mýma očima se objevila jiná pohádka — jak Honza statečně bojuje s mnoha hlahlavou saní, aby vysvobodil ubohou princeznu.

„Jak to děláš?“ ptal jsem se udíleně.

„To je jednoduché...“ odpověděl. „Podívej — takhle je otočím...“ a před mým zrakem se objevila další pohádka. Byl jsem tenkrát velice nadšen — tohle byl v mém životě objev a já to zkoušel také, ale trvalo to ještě hodně dloouho, než jsem pochopil, jak se to dělá.“

Tato moje zkušenosť z raného dětství mi vyrostala v myslí při mých pozdějších zkušenosťech s Bibli. Podívejte, mnozí lidé říkají, že Bible je už stará, překonaná a že už dnes nemá lidem 20. století co říci. Jiní si naříkají na její nesrozumitelnost. Na jiné působí dojem roztríštěného a nesouvislého celku. Přitom ale mnozí lidé Bibli používají, na jejím základě tvoří různé teorie, ba dokonce i archeologové podle ní vykopávají zašlá města dřívějších civilizací. Při tom všem ale pro ně zůstává záhadou, nesrozumitelnou a mlčící knihu. Takovým dojmem působila i na mne. Četl jsem ji, ale nerozuměl jsem jejímu obsahu. Nechápal jsem, co mi chci říci.

Až se jednou i ke mně sklonil můj Spasitel a složil přede mnou ze zdánlivě chaotických a roztríštěných útržků nádherné obrazy, které jsem dosud neznal. Bible promluvila — stala se pro mne skutečným živým Božím slovem. Zdánlivé maličkosti dostaly najednou rád a smysl — projevila se jejich důležitost a nenačraditelnost. Pod vedením Ducha svatého se vynořuje jeden obraz za druhým. A nejsou to pohádky, ale obrazy skutečného života, kterými se mohu řídit. Stará mlčící kniha najednou mluví a odhaluje úžasná tajemství minulosti, přítomnosti i budoucnosti.

Objevili jste už někdy toto tajemství Bible? Taková tajemství neobjevujeme svou vlastní vůlí, moudrostí, nebo naším rozumem. Taková tajemství zjevuje Bůh těm, kdo ho milují a kdo touží po něm. On sám nám zaslíbuje: „Já tobě k srozumění posloužím...“.

Ne „moudrým“ a „opatrnlým“, ale „nemluvnátkům“ zjevuje nebeský Otec své srdce, své plány a své dílo.

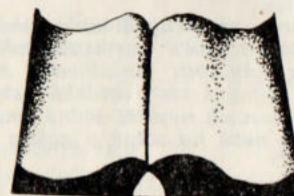
tp

Človek pred znovuzrodením
Znovuzrozený človek
Oslávený človek v nebesiach

NEMÔŽE NEHREŠIŤ
MÔŽE NEHREŠIŤ
NEMÔŽE HRESIŤ

BIBLE JE:

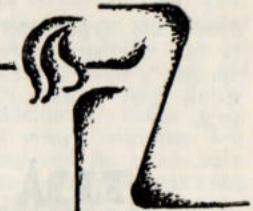
CHLÉB	Jr 6,50
ZLATO	ž 19,11
ZRCADLO	Jr 1,23-2,5
KLADIVO	Jr 23,2,9

OHEŇ	Jr 23,2,9
SVĚTLO	ž 119, 105
MLÉKO	1Pt 2,2
MEČ	Ef 6,17

POKÁNÍ

**nebeský
dar**

Toto kázání zasáhlo vlastní JÁ. Nezůstalo stát před zatiženým svědomím nebo znečištěným srdcem, nýbrž udeřilo na osobu. To bylo možné, protože bylo dáno více světla, udály se větší věci: Ježíš zemřel na kříži! Kříž způsobuje vlastní pokání, protože zjevuje nejen Boží lásku nejvyšším způsobem, ale i zkaženosť člověka do nejbližší hloubky. Teprve na kříži se ukázalo, jak špatný je člověk. Vždyť položil ruku na svého Boha, aby jej zničil. Proto Petr shrnul o letnicích všechny hřichy lidu do jednoho činu: „...vy jste ho rukou bezbožných přibili na kříž a zabili“ (Sk 2:22-37). Kázání Petrovo proniklo do jejich srdcí, proto se ptali: „Co máme dělat?“ A Petr jim odpověděl: „Čiňte pokání!“ Pro mne to znamenalo: změňte svůj postoj vůči Pánu Ježíši! Vy ste ho zabili, teď vyneste rozsudek smrti sami nad sebou!

To je pokání, které každé kříž a které kříž vyžaduje. Proto pod křížem není žádného rozdílu mezi velkými a malými hříšníky. Kříž staví všechny na jeden základ. Nejde o to, co člověk vykonal, ale čím člověk je. Chce-li některý člověk vědět, jak je špatný, pak se nemusí divat do svého svědomí nebo dotazovat se svého srdce, ale musí se postavit pod kříž a ptát se ho. Kříž mu řekne: Ty jsi tak špatný, že Syn Boží musel za tebe zemřít potupnou smrtí. Kříž nás soudí v naší porušené přirozenosti.

Mnozí ke kříži přinesli jen své hřichy a hledali tam odpustění. Kříž však chce více, než jen odstranit naše hřichy. On řeší i otázku našeho JÁ, našeho starého člověka. U kříže Golgoty máme přijmout i své odsouzení a spoluukřížování našeho starého člověka. Pokání u kříže Pána Ježíše znamená, že přicházíme k sobě samému tak, jako marnotratný syn. „Tu šel do sebe“ (Lk 15:17 — nebo „přišel sám k sobě“). Mnozí při svém obrácení nepřišli „k sobě“, proto ani „od sebe“ neodešli. Jsou jako Kain, který se snažil Bohu přinést vlastní oběť, něco, co sám vytvořil. Tím dával najevo, že je v něm ještě něco dobrého, co Bůh musí uznat a co může Boha usmířit. Tak se Kain stal otcem všech, kteří se chtějí Bohu líbit vlastním úsilím, kteří nepochopili svou zkaženosť.

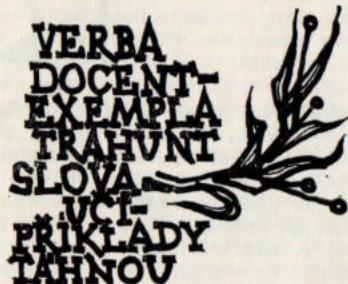
U mnohých lidí není pokání ničím jiným než uraženým pocitem spravedlnosti a jejich slzy důsledkem uražené pýchy. Uznávají pouze, že se tu a tam kompromitovali, vydali se na pospas zlému. Nepoznali ještě ve světle kříže, kym vlastně jsou. Ten však, kdo pod křížem Pána Ježíše „přišel k sobě“ a poznal svou zkaženosť, musí vyznat s Pavlem: „A tak od nynějska už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek“, tzn. podle těla, podle toho, čím jsme v těle. Známe se již jako nové stvoření (2K 5:16, Ef 2:15).

Cínit pokání tedy znamená: nad sebou samým zlomit hůl, sám sobě zemřít; místo, které až dosud zaujímalo vlastní JÁ, přenechat tomu Ukřížovanému. Tak jako Bůh dal Pánu Ježíši to nejvyšší místo po své pravici, tak i my máme dát našemu Pánu první místo ve svém životě. Jedině tak budeme osvobozeni od našeho JÁ.

Prvým lidem řekl had: „Budete.“ V tom okamžiku, když tomu uvěřili, zrodilo se to nepravé JÁ. V Zákoně musel Bůh proti tomu „budete“ postavit něco jiného — „Já jsem!“ Tak se sice Zákon stal hrází proti falešnému proudu staré přirozenosti, ale nebyl vykoupením. Teprve, když přišel Kristus a obětoval své JÁ (F 2:5-15), měl právo a moc své obětované JÁ postavit namísto našeho

soběckého, vzpurného JÁ. To by bez kříže nebylo možné. V oběti Pána Ježíše je pro nás síla, abychom odstoupili z hlediště a dali místo Jemu. V pokání musíme z naší falešné výše padnout dolů, stát se „ubohými hříšníky“, abychom mohli opět vystoupit vzhůru (2K 5:15). V tom je tedy pokání, které působí kříž.

připr. D. O.

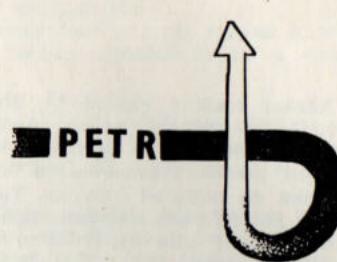

Vůdci izraelského národa šli za Pánem Ježíšem z Judstva krok za krokem, aby jej kritizovali a vytýkali mu všelijaké nedostatky. Chtěli tak zasít semeno pochybnosti mezi prostý galilejský lid, který byl znám svou horkorevností. Proto přibližně ve druhé polovině své veřejné činnosti Pán Ježíš pocitil nutnost, aby shromáždil kolem sebe vlastní obec Boží, která se stane jádrem budoucího shromáždění živého Boha v tomto světě. Tak vysel „v těch dnech na horu, aby se modlil. Celou noc strávil na modlitbě Bohu“ (Lk 6:12). Zde pozorujeme, jak bral važně volbu svých 12 učedníků. Věděl, že se musí s nimi setkat z postoje věčnosti. Proto se při této volbě přiblížil co nejvíce k Otci a přijal je z jeho ruky. Po této modlitbě ráno „povolal k sobě své učedníky a povolil z nich dvanáct, které také nazval apoštoly: Šimona, kterému dal jméno Petr, jeho bratra Ondřeje, Jakuba, Jana, Filipa, Bartoloměje, Matouše, Tomáše, Jakuba Alfeova, Šimona zvaného Zelota, Judu Jakubova a Jidáše Iškariotského, který se pak stal zrádcem“ (Lk 6:13–16).

Na prvním místě v citovaném pořadí je tedy Šimon, jemuž Pán dal jméno Petr, což se vykládá „kámen“ (Petr – „Petros“ řecky znamená „kámen ze skály“, nikoliv „skála“).

V těchto úvahách si poukážeme:

1. na Šimona, syna Jonášova,
2. na Petra, apoštola Pána Ježíše,
3. na Petrovo povolání a znaky, které vyzkouval jako služebník Pána Ježíše Krista,

4. na význam slov Petr a Skála.

1. ŠIMON, SYN JONÁŠŮV

Slavný malíř Rembrandt namaloval dva stejně obrazy: první na počátku své malířské dráhy, druhý v pozdějším věku jako slavný malíř. V první skize netušíme pozdějšího mistra, a ve druhém uměleckém díle nenalezáme žádnou stopu z jeho počáteční práce.

Tak nám Písmo ličí dva obrazy jedné a téže postavy. První je popsán slovy: „Ty jsi Šimon, syn Jonášův“, druhý: „Budeš se jmenovat Kéfas“ (J 1:43), což je aramejské slovo a česky znamená „Kámen“, řecky „Petros“.

V prvním obraze, který nám představuje Šimona, syna Jonášova, není nic zvláštního, co by stálo za obdiv, v čem by Bůh nalézal své zálibení. Šimon je „títna sem tam se klátiči ve větru“, podobá se vlně, vzdouvající se nahoru a zase klesající dolů. Je jako písek, který nemá žádnou hodnotu, jímž si pohrává vítr sem a tam, na němž nelze položit dobrý základ k stavbě domu.

Jeho Mistr, Pán Ježíš, však ví, co z něho bude. „Budeš se jmenovat Kéfas“, buď kamenem ze Skály, která se nepohně na věky. Pán ví, že jednou bude „živým kamenem“, že dojde ke změně jeho povahy, proto již předem mu může dát nové jméno „Petr“.

Něco podobného zažil slavný sochař M. Buonarotti, když zakoupil kus mramoru s kazem. Jeho žáci se divili, k čemu se hodí takový mramor. Poučil je, že z něho bude socha krále Davida. „Zbavím mra-

mor všech zbytečnosti, odstraním i ten kaz v něm“. Podobně i Pán Ježíš věděl, že ze života Šimona odstraní kazy, a Duch svatý jej promění v obraz Božího Syna. Proto jej předzvěděl, předzřídil, povolal, ospravedlil i oslavil v plnosti času.

a) Šimon vůdce

Šimon byl mužem, jehož Bůh obdaroval mnohými duchovními statky. Dostal do kolébky ne jeden či dva, ale více talentů. Žil v Betsaide. Jako Jidáš Iškariotský zaujal posléz město v listech apoštola, tak Šimon zaujal prvé místo. Stál v popředí jako vůdce. A byl jím také plným právem, ovšem ne vzdycky k svému prospěchu. Byl-li Aron zvaný ústy Mojžíšovými, pak Šimon byl často ústy celého kruhu učedníků. Tak za všechny řekl: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uverili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží“ (J 6:68–69). Jako vůdce bere na sebe zodpovědnost: „Co tedy budeme mít?“ (Mt 19:27). Musíme přiznat, že mu patřilo vůdcovství mezi dvanácti, aniž bychom souhlasili s těmi, kdož ospravedlňují vůdcovství v církvi Petrovým primátorem.

b) Šimonovo sebevědomí

Jistě bychom se velice podivili, když Šimon z Betsaidy neměl silně vyvinuté sebevědomí. Pán Ježíš velmi dobře poznal svého učedníka, proto jej charakterizoval slovy: „Když jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodil jsi, kam jsi chtěl“ (J 21:18). Šimon byl mužem, který své záležitosti bral vzdycky do svých rukou. Jeden podle své vůle, podnikal sám z vlastního rozhodnutí co chce a jak si přál. Kdo mu mohl rozkazovat nebo radit, kdo mohl lépe spravovat jeho záležitosti než on sám! Takový byl Šimon. Chodíval, kam chtěl. Tak zasáhl v Cezarei Filipově do záležitosti svého Pána aniž byl vyzván, a oslovil jej tónem, jímž dal najevo, že Pán Ježíš asi nerozumí tak docela dobré své věci. „Buď toho uchráněn, Pane“ (Mt 16:22)! Zdaž to nebyla velká opovážlivost, že jako žák zasáhl do záležitosti svého Učitele a pokusil se jej poučovat jako učedníka? Šimon se domníval, že může radit svému Mistru i svým spoluuceněníkům, a tak se pokoušel odvést poslání Pána Ježíše na docela iinou kolej.

Když odpadl Jidáš, Šimon chtěl takto uvolněné místo ihned vyplnit Matějem. Tak se i stalo, ale Petr se musel později budou poznáhl víc a více následovat, až konečně budou jednat a smýšlet jako muži, jak on. Proto počítal s tím, že až se dostaví nebezpečí, utekou.

podrobit všemu svého vyvýšeného Pána, který přehlédl volbu učedníků a za svůj vhodný nástroj si vyvolil Saule z Tarsu. Ten byl pro jeho plány vhodnějším nástrojem než Matěj nebo i sám Petr, zejména z hlediska usvědčení duchovních vůdců v Židovství a vlastní misijní expanse. Ten, který tak rád zasahoval do cizích záležitostí, posléze vyznal: „Žádný z vás netrpěl jako všetečný“ (1Pt 4:15).

c) Šimonovo sebezhotnocení

Ctenář jistě pochopí, že se nechceme dotknout velikosti osoby a díla apoštola Petra, ale posloužit si navzájem k duchovnímu růstu kritickým rozborem jeho lidství.

V této souvislosti si vzpomeňme na bohatého mládence, který položil Mistru otázku: „Mistre, co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?“ Pán mu odpověděl: „Jdi, prodej co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne“ (Mt 19:16, 21). Mládenec se zarmoutil a obrátil se k Pánu Ježíši zády, protože měl mnoho majetku. Podobná příležitost se naskytla i Šimonovi, proto upozornil Mistra, že on i jeho spoluucenici opustili všecko. „Co tedy budeme mít?“ (Mt 19:27).

Kdyby byl Šimon skromný, nikdy by tak nepromluvil. Co vlastně opustil? Opustil snad takový statek, jaký měl tento bohatý mládenec? Proč nepustil k řeči Jakuba nebo Jana? Tito opustili více: dům, majetek a živnost, kterou vlastnil jejich otec! Jejich vlastní matka podporovala Pána a učedníky. Dávala peníze i stravu. Ti však mlčeli, jen Šimon se pochlubil. I když Pán přímo Šimonovi nedomluvil, přesto mu dal na srozuměno, že „mnozí první budou poslední a poslední první“ (Mt 19:30).

d) Šimonova opovážlivost

Když Pán Ježíš mluvil o svém utrpení a o návratu k Otci, tedy o cestě, po které učedníci ještě nemohli jít, tu Šimon, který dostal jméno Petr, pronesl za sebe s přezíráním druhých výhradu: „Pane, proč tě nemohu nyní následovat? Svůj život za tebe položím (J 13:37). Pán Ježíš věděl, že jeho učedníci jsou dětmi a ne muži v následování Pána, proto také neočekával od nich žádné hrdinství. Věděl, že ho budou poznáhl víc a více následovat, až konečně budou jednat a smýšlet jako muži, jak on. Proto počítal s tím, že až se dostaví nebezpečí, utekou.

Ale tohle minění Pána Ježíše bylo cizí Šimonovi. Za žádnou cenu se nepokládal za zbabělce, ustrašené dítě, ale věřil, že je muž na svém místě. S naprostou jistotou a samozřejmostí pociťoval, že je schopen následovat Pána Ježíše třeba i na smrt. Proto slova Mistra přijal s projevem litosti (Mt 26:33). Pán Ježíš jej ještě jednou varoval: „Šimone, Šimone, hle, satan si vyžádal, aby vás směl tříbit jako pšenici. Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala“ (Lk 22:31–32).

Šimon však odpovídá: „Pane, s tebou jsem hotov jit i do vězení a na smrt“ (v. 32). Kdyby se byl Šimon naléhal v tom postavení víry k Pánu Ježíši, v jakém byl při psaní o protivníku v 1Pt 5:8, ale již jako Petr, pak by byl ušetřen svého bolestného pádu. Ale Šimon ve svém sebevědomí a horlivosti neznal ještě toto nebezpečí ze strany Božího nepřitele. **Pýcha předchází pád ještě i dnes!**

Jestliže Šimon položil otázku: „Pane, kolikrát mám odpuštít svému bratu, když proti mne zhřeší? Snad až sedmkrát?“ (Mt 18:21), pak později jako Petr již nic takového neřekl. Ale zatím je ještě více starým Šimonem, než oním novým Petrem, který potřebuje ne do „sedmkrát“, ale do „sedmdesátkrát sedmkrát“ více odpouštějící a snázející Boží milosti.

e) Šimon plný odporu

Šimon byl mužem protikladů, nevyrovnané povahy. Projevovala se u něho směsice dobra se zlem, světla s temnotou, božského poznání s mocí dábelskou. U žádného z těch dvanácti nevystupovaly tak zjevně tyto extrémy jako u Šimona. Nikdo neuslyšel z úst Pána Ježíše vyšší chválu než on, ale žádný nebyl současně tak ostře pokáran jako Šimon!

-us

Když se octli v tísni na moři, nebyl schopen dodat ostatním odvahu a posilit jejich víru. I on v blížícím se Pánu viděl „strašidlo“. Sotva však poznal, že to Pán kráčí po moři, mění se jeho zoufalství okamžitě ve velkou opovážlivost. Odvážuje se jit po moři, v zálepě se dívá na vlny a křičí: „Lane, pomoz mi!“ Zoufalství a beznadějnosc se u něho mísí s důvěrou a opovážlivostí.

Vzpomněli jsme již Cesarei Filipovu. Ničko z učedníků neponesl tak krásné a vznešené vyznání svému Pánu jako Šimon Petr v Cesarei. Ale za nějaký čas svým „šimonovským vlivem“ se usiluje odvrátit Pána Ježíše od cesty kříže.

V domýšlivosti a opovážlivosti slibuje, že je připraven jit s Pánem i na smrt, přitom však nedovede ani hodinu bdit se Spasitelem ve chvíli pokusu a zanedlouho ho zapírá. Jistě i Šimon Petr prožíval to, co o sobě napsal apoštol Pavel v listě Rímanům, 7. kapitole. Na chvíli byl Šimonem, pak zase Petrem, střídal se v něm Jakob a Izrael, pokulhával jako Izachar na obě strany.

Takovým člověkem je každý ve svém duchovním děství. I v naši povaze se ukazovaly podobné charakterové kazy, jaké byly u Šimona: touha po vedení druhých, sebevědomí, sebeocenování, opovážlivost, odpor a pýcha. R 7 opisuje i naše zkušenosti. Ale milost Boží proměnila Šimona v Petra, Saula v Pavla, a proměňuje i nás, syny vzpoury, hněvu a tmy v syny světla. O tom si povíme více v další úvaze, která nám ukáže, jak nastupuje Petr na místo Šimonova.

Otzázkы:

- Při které příležitosti se smál nejdříve muž a potom žena?
- Který zlý host leze okny?
- Kdo si přál při prudké bolesti hlavy zemřít?
- Kde zemřely v jedné vichřici všechny ženy jedné rodiny?
- Který muž chtěl krátce před svým obrácením spáchat sebevraždu?
- Kterému muži Bůh přikázal, aby v určité věci poslechl svou ženu?
- Kde byla snacha lepší než sedm synů a muž lepší než deset synů?
- Kde je řeč o nejmladší ženě a jak se jmenovala?
- Který muž ztratil svou ženu na útoku a který na cestě?
- Kdo dobyl krátce po sobě dvou vítězství: prvního zbrani, druhého věrou?

přípr. -stu

moje svedectvo

Patrí medzi tých neskôr narodených. No i ten krátky čas života bol naplnený mnohými prežitými udalosťami, nad ktorými sa musím pozastaviť a zamyslieť.

Ked som nechápal život ani svet, robil som ľuďom starosti svojím „beznotovým“ spevom a niektorými neopodstatnenými žiadostami. Boli to starosti, ktoré rodičia považovali za normálny zjav života, ba ako potrebu pre dobre vyvíjajúceho sa človečika. A tak po slastných i neslastných starostiah o mňa prišli prvé dni povinnej školskej dochádzky. Počas ôsmych školských rokov som stihol havarovať s autom, naučil som sa kvalitne kradnúť, klamat, nadávať, fajčiť, vyvádztať (na tie časy a vek nešľachetné scénky so spolužiačkami) i napriek tomu, že rodičia ma vodili do zhromaždenia. Avšak počúvaniu Božieho Slova som veľkú pozornosť nevenoval, i keď v dome bolo dobré sväté ovzdušie a otec s mamou nám sli v živote prikladom.

Morálne to bolo so mnou zle. Nešlo to ani po dobrém ani po zlom, ani bitkou, ani dohováraním. Matka, ale hlavne otec, začali byť nado mnou bezradní. Dnes verím tomu, že keby nebolo ich dôvery v BOHA a v BOŽIU POMOC, tak by sa im niečo iste stalo a ja neviem, kde by som sa dnes nachádzal.

V tomto čase a stave som sa začal zaoberať otázkou, keďže som to až veľmi dobre chápal: „Čo keby TERAZ prišiel PÁN JEŽÍS pre svojich?“ Bolo mi úplne jasné, že rodičia i dva starší bratia, ktorí náležali Pánovi, by šli k Nemu a ja tam, kde je pláč a škrípanie zubov. Ale satan ma uspokojoval Božím slovom: „Avšak, keď pride Syn človeka, či aj nájde vieri na zemi“ (L 18:8)? A to ma uistovalo, že On ešte nepride, lebo na zemi je ešte veľmi veľa veriacich ludi. Ale naproti tomu som sa obával: „Čo keby som teraz zahynul“ (autonehodou a pod.)? V týchto prípadoch som veľmi—veľmi veril, že sa mi nič takého neprihodí, že Pán Boh nemôže dopustiť na mojich rodičov takú tragédii. A v tomto myšlienkovom zajati som sa dožil dňa 4. 8. 1973. Mal som vtedy 14 rokov.

V sobotu 4. 8. som sa dostal medzi odomňa mladšie deti, z ktorých už mnohé náležali Pánovi. A tak počas prvej besedy v pondelok 6. 8. som otvoril svoje srdce i myseľ a odovzdal sa Pánovi. Urobil som to jednoduchým spôsobom, ako som len na ten vek vedel. Radosť a uspokojenie, ktoré vzniklo vo mne, ešte moje mladé srdce a myseľ dovtedy nikdy nezažili.

Avšak prvý rok života s Pánom zaznamenal veľmi veľa pádov a pokleskov. Ešte sa ma pridržalo mnoho zlých myšlienok a skutkov. Viem, že padám denne v mnohých oblastiach života, ale je to On, ktorý sa ku mne skláňa a pozdvihuje na nohy, ktorý mi odpášta, potešuje, žechná a chráni.

Zo začiatku mi satan nahováral, že: „Ty to s tým obrátením vážne nemyslíš a Boh pokrytcov nemá rád.“ Ale Pán mi dával viac a viac istoty, ktorú som akosi zo začiatku postrádal. Tak ako malé diefatko kŕmia mliekom a inými mliečnými výrobkami, tak ON ma musel kŕmiť niečím podobným (1K 3:2, Žd 5:15, 1Pt 2:2).

Jeho pomoc som pocítil v jednej mladej sestre, ktorá už niekoľko rokov leží na posteli, ktorú som chodil často navštievoval. Bola to ona, ktorá dostala zvláštnu Božiu milosť pre moje usmernenie na ceste života za Pánom Ježišom. Ale k tomu musím pripočítať nesčíselné množstvo modlitieb svojich rodičov. Ona ma prinútila viac a viac rozmyšľať nad životom s Pánom, nad prácou na Jeho poli, nad tým, aký som sluha, ako využívanie Jeho dary milosti a hrivny, ktoré mi dal. Čím dalej, tým viac som začal pocíťovať Jeho dobrotu ako vo veciach telesných tak i duchovných. Na každom kroku vidím Božie vedenie, som účastný Jeho veľkej milosti a požehnania, čo vytvára časť môjho zmyslu života. A tvoj, priateľu, priateľko, aký je zmysel života; a či máš vôbec nejaký cieľ? Rozmyšľať si nad tým, čo bude, ak zomrieš? Bud si istý, že potom nebude obyčajné NIČ!

Teraz, keď žijem s Pánom siedmy rok života, vidím, kolko veľa práce je na Pánovej vinici. Začinam pocíťovať veľký dlh voči našim rodičom, voči starým ľuďom, ktorí by si iste zaslúžili viac potešenia a návštev z našej strany – zo strany mladých. Co myslíte, nezabúdame trochu na nich?

Nemôžem sa tiež zbaviť pocitu zodpovednosti za môj vzťah k neobráteným ľuďom, hlavne k tým, s ktorými som denno-denne v styku, za vzťah ku dievčatám. Co myslíte, moji vrstvovníci, ale i vy mladší a starší, nesťažať za zamyslenie a za nápravu naše vzťahy medzi MLADÝMI BRATAMI A SESTRAMI, medzi tebou a dievčatom (chlapcom)?

Dakujem Bohu, že môžem mať zmysel života v ňom, že sa môžem nechať plne viesť Ním. On ma predívne vyňiesol z náručia smrti pri autonehode, predívne ma viedol vo výbere zamestnania, predívne ma viedol a chránil i na vojenskej základnej službe – predívne riadi môj život.

Nepovšimol si si i ty niečo nadprirodzeného, zvláštneho, neobyčajného vo svojom živote? Ja to denne vidím! Nie, nie je to akési namýšľanie alebo rituálne sympatizovanie s Bohom, je to život, ktorý dáva On, Pán neba i zeme, je to život perspektívnej a plnej budúcnosti.

-pa

Odpovědi:

1. Abraham a Sára (1M 17:17 – 18:12)
2. Smrť (Jr 9:21)
3. Jonás (In 4:9)
4. Deti Jobovy (Jb 1:18, 19)
5. Žalářník ve Filipis (Sk 16:27)
6. Abrahamovi (1M 21:12)
7. Rut (Rt 2:15), Elkána (1S 1:8)
8. Eva, protože se stala manželkou Adamovou v den svého stvoření
9. Lot (1M 19), Jákob (1M 35)
10. Abraham (1M 14)

Z REDAKČNÍ POŠTY

V posledních dnech minulého roku redakce i administrace obdržela řadu dopisů od čtenářů Živých slov. Je v nich vyjadřena vděčnost Pánu za milost, že Jeho Slovo může i prostřednictvím časopisu oslovovat lidi a přinášet evangelium pro naše přátele hledající jistotu spasení, potěšení pro zarmoucené, posilnění umdělujícím a požehnání pro všechny. Budeme se snažit odpovědět na dopisy, pokud by se však k někomu nás dopis nedostal, přijměte tímto způsobem naše poděkování za slova povzbuzení k práci, kterou chceme konat dobře a věrně „jako Pánu a ne lidem“.

Dovolujeme si otisknout za všechny dopisy alespoň část jednoho z nich:

„Zasielaný počet výtlačkov časopisu je pre nás nedostatočný. Máme roztrúsené jednotlivé sesiry, ktoré némajú obecenstvo na spoločných zhromaždeniach, tak im chceme aspoň časopisom poslužiť. V niektorých prípadoch to robíme vzájomným požičiavaním, no všade sa to nedá.“

Casopis túžobne očakávame, každé nové číslo. Čo sa týka náplne, je dobrá, duchovná, čítaná. Kratšie články sa čítajú najprv, až potom tie dlhšie. K niektorým článkom sa vraciame, pripomíname si dobré a vzácné myšlienky aj v zhromaždení, voľným spôsobom si ich zopakujeme, prípadne naväzujeme na ne výklad.

Biblické príbehy a obrazy zo života sa dobre pamätajú, máme z nich veľký úžitok. Ziadajú sa viac kratšie články s bohatým obsahom.

Prajeme si, aby nás časopis bol aj v tomto roku pre mnohých užitočný... Spoločne prosíme, aby Pán požehnal prácu tých, ktorí dávajú čas i námahu na to, aby Ž. S. boli ešte požehnanejšie a na úžitok mnohým, aby Boh bol skrže ne oslávený.

Srdiečne pozdravujeme celú redakciu. Nech vás Pán požehná a odplati vám!“ J. J.

Pán dal milost, že se dne 10. 1. 1981 bratr KAREL SUCHÁNEK z Těrlicka dožil 80 let. S radostí a věrně slouží Pánu již 54 let. Svůj dům dal k dispozici pro shromáždění a pro křty, kterých budou vzpomínat mnozí věřící z celé naší vlasti. Když byl mladší, navštěvoval pěšky nebo na kole okolní shromáždění ve vzdálenosti až do 20 km.

Bratr Suchánek je i v tak vysokém věku tělesně i duševně svěží a věřící z Ostravská i redakce mu přejí zdraví, pokoj a radost od Pána po celý čas, který má Pánem vyměřen pro putování tímto světem.

Dne 18. 1. 1981 byl tomu rok, co si Pán povolal na věčnost sestru VLASTU OPOLICKOU, roz. Vokounovou ze Sázavy. V Pána Ježíše uvěřila již ve svých dvanácti letech. Dům jejich rodičů byl pohostinným mistrem mnohých věřících, zvláště bratří, sloužících evangeliem ve shromáždění. Zesnula byla svými krásnými povahovými vlastnostmi a křesťanským životem svědectvím svému okolí a na pracovišti. Až do posledního tepu svého srdece se osvědčovala trpělivostí a odevzdaností do vůle svého Pána, kterého milovala a věrně následovala.

Věřící z Kolina

Milá sestra MARIE SIDEJOVÁ spolu se svým manželem věrně navštěvovala ostravské shromáždění od chvíle, kdy v něm našli biblické vzdělávání a obecenství, po kterém touzili. Měla žádost po Božím slově, hluboké poznání Pisma, žila tichým a skromným životem, který byl svědectvím pro rodinu i okolí. Odešla zcela náhle k Pánu dne 8. 12. 1980, když ji Pán po více než padesátiletém putování s Ním povolal k sobě ve věku 76 let.

-jos

V Lučenci odišla k Pánu dňa 22. 9. 1980 sestra ANNA KYSELOVÁ vo veku 79 rokov. S Pánom chodila 48 rokov. Mala ráda Slovo Božie a s radošou prichádzala do spoločného zhromaždenia vždy, keď jej to dovolila dlhotrvajúca srdečná nemoc. Bola tichá a pokorná, a tak sa aj nám stala príkladom. Jej uprázdnene miesto v zborze nezostalo prázdne. Zaujal ho jej manžel, ktorý sa po jej smrti privinul k Pánu.

-pa

Z činnosti KMK

150 delegátů všech členských církví RS KMK se sešlo dne 4. 12. 1980 v hotelu Voroněž v Brně ke zhodnocení práce a k stanovení výhledů na rok 1981.

Zprávu o činnosti přednesl gen. biskup dr. Michalko, předseda RS KMK, plán další činnosti tajemník RS KMK dr. Suravský.

V diskusi přednesli zprávy o činnosti mírových výborů svých církví dr. Urban (CB), dr. Bartho za SEVC a. v., metropolitika Dorotej za PC, biskup dr. Varga za KRC na Slovensku a E. Huml za CCBEV.

Shromáždění se jednomyslně postavilo za program československé vlády a Národní fronty v budovatelském úsilí. Po volbě nového předsednictva, jehož čestnými členy zůstávají gen. biskup dr. Michalko a patriarcha dr. Novák, bylo vysloveno oběma uznání za jejich zvláštní iniciativu v boji za podporu mírových snah na domácím i mezinárodním fóru, a dřík za dosavadní bohatou činnost odstupujícímu předsednictvu ve věci mírové angažovanosti církví v naší vlasti a k významné činnosti našeho RS KMK k podpoře světového míru.

Aktivní mírový pracovník, jeden ze zakládajících členů RS KMK — biskup Křesťanské reformované církve na Slovensku — dr. Imrich Varga náhle zesnul v 75 letech svého společensky významného, do poslední chvíle vysoce angažovaného života. Jménení RS KMK se s ním rozloučil na pietním aktu v Košicích dne 14. 12. m. r. generální sekretář KMK dr. Lubomír Miřejovský.

Další zasedání Mezinárodního sekretariátu KMK se uskutečnilo v Praze od 25. — 29. ledna t. r.

Mělo za úkol rozpracovat návrhy a pracovní materiály přípravného výboru KMK z Eisenachu pro rozvinutí činnosti v oblasti udržení a zachování světového míru a odzbrojovacích snah — pro konkrétní pracovní náplň všech členských církví v roce 1981.

„Poslání Kristovo s evangelijní zvěstí (Mt 28:12) je poselstvím lásky, které působí mír a pokoj v lidských srdcích, přijímajících spásu a vysvobození z hříchu — tedy i z hříchu, který je největší metlou lidstva — násili, zhoubných sporů a válek... Nositelé evangelia mají mít nejen čisté ruce, ale i dělné ruce pro věc míru a pokoje“, to je hlavní memento komuniké valného zasedání RS KMK v NDR, které se konalo 17. — 18. listopadu loňského roku v Berlíně... —r—

- ◆ Dříve než mluvíš o své nemoci s lékařem, promluv o něm s Bohem
- ◆ Málo slibuj, mnoho dávej,
málo mluv, mnoho konej
- ◆ Ked' ruka modlitieb trasie stromom Božich zaslužení, sypú sa plody Božich požehnaní
- ◆ Je mnoho svetiel, ktoré vydávajú jasné svetlo, ale nehrejú. Je mnoho žiariacich kresťanov, ktorým chýba teplo srdečnej lásky.